

RAMME - & KUNSTHANDEL
I Aalborg

Med en negativ startkapital på – 325.000 kroner og et lån fra familien på 35.000 kroner gik jeg optimistisk i gang med at etablere mig som selvstændig erhvervsdrivende.

Det første og altoverskyggende problem var i virkeligheden, hvad skulle jeg give mig til? Det næste spørgsmål der meldte sig var: Hvorfra kunne en eventuel virksomhed drives?

Brændselshandler, videoudlejning og salg af kunsthåndværk var det som jeg kredsede om. Der var muligheder, og etableringsomkostningerne ville være få. Jeg fandt frem til forskellige mennesker, som kunne fortælle mig nærmere om disse tre muligheder. Én af dem – en der i forvejen udlejede videofilm, fortalte at hvis ikke jeg satsede meget på pornofilm, ville der ikke være penge i at udleje film – han foreslog i stedet at sælge hunde- og katte foder. Det havde han selv overvejet da der var et stort marked der. Jeg koncentrerede min indsats om foderet. Fra en virksomhed i Gråsten havde jeg faktisk fået fint tilbud om et beskyttet distrikt, og de ville stille et konsignationslager til min rådighed. På denne måde skulle jeg slet ikke finansiere et varelager. (Et konsignationslager er et lager hvor ejendomsretten forbliver hos leverandøren indtil salget fra agenten er sket, og betaling derefter har fundet sted). Og dette var jeg sandsynligvis kommet i gang med, hvis ikke min svigerinde, Ulla, havde fået et billede indrammet.

Ulla fortalte om hvor billedet var blevet indrammet. I et privat hus, hvor indehaveren stod i et værelse og foretog dette. Altså en mulighed for at kunne arbejde fra eget hjem. Der skulle ikke meget værktøj til og materialerne måtte være få for at komme i gang! Dette lød spændende.

I den efterfølgende tid tog jeg rundt til forskellige rammeforretninger, gallerier og glarmestre, for at ”snuse”. Jeg lod som om jeg var interesseret i at få et billede indrammet og fik derved en fornemmelse for hvor prislejet lå. Jo – der var absolut muligheder! Og det kunne vel ikke være så svært at ”slå” 4 lister sammen, men der blev jeg snart klogere!

Pladsen hjemme i vort hus, var nu – viste det sig – ikke god nok. Vi havde ingen bil, for den tilhørte mit gamle firma, - så utallige gange tog jeg min cykel og kørte gaderne i Aalborg ”tynde”, for at finde et ledigt kælderlokale eller måske et mindre værksted i en baggård. Helst centralt beliggende – nær centrum. Sådanne lokaler var slet ikke billige, opdagede jeg snart. Ja,

faktisk blot en mindre kælderbutik i centrum krævede en større afståelsesbetaling til nuværende ejer. Sådan var boligmarkedet.

Aalborgs absolutte centrum er Nytorv. (Måske dette er anderledes nu!). Byens hovedtorv hvorfra alle indkøbsgaderne stråler ud – og det var skiftested for de fleste bybusser. Her på Nytorv lå Aalborg Stiftstidendes Hus – byens avis – på måske den bedste plads. I dette hus – med facade ud til Nytorv – lå to små gamle ubenyttede forretningslokaler. De var blændet af for indblik med grimme gule træplader og bar tydeligt spor af ikke at have været i brug i årevis. Der kunne selvfølgelig ikke ske noget ved at gå ind og spørge om man kunne leje dem, og hvad de i givet fald ville koste. Måske en lidt tåbelig idé – 2 butikker på byens bedste plads!

I Aalborg Stiftstidendes Hus var hele underetagen i åbent plan for salg af aviser samt for betaling af annoncer og abonnementer. Lige inden for de 4-fløjede flotte spejlglassdøre var 4 elegante elevatorer som førte op i huset. For at benytte disse, skulle man henvende sig i en reception for at meddele sin ankomst – og derefter blev der ringet til afdelingen, hvori man havde et ærinde – om der var tid.

Ikke noget med bare at gå lige ind fra gaden og op til redaktionen eller administrationen i huset. Jeg oplyste mit ærinde til receptionisten, som fortalte at der faktisk med jævne mellemrum kom forespørgsler af denne art – om at leje de 2 eftertragtede lejemål, men at avisen ikke ønskede at udleje dem. Det havde chefredaktør Alf Schiøtz-Christensen, selv besluttet! ”*Om jeg kunne tale med nogen derom?*” Jeg blev vist op i direktionskontorerne, hvor jeg talte med direktørens privatsekretær, Lise Christensen, som var en virkelig venlig dame.

Hun fortalte stort set hvad jeg allerede havde fået at vide i receptionen, Samtidig var hun så venlig at *interessere* sig lidt for hvad jeg ville med disse lokaler. Nok så frejdigt oplyste jeg, at jeg ville lave et galleri – altså en kunsthandel – i lokalerne. Det ville jeg slet ikke – ikke på dette tidspunkt i alt fald. Jeg ville jo bare lave en rammeforretning! ”*Jamen, det lyder jo spændende, hvilke kunstnere vil du udstille?*” – ”*Ø aha, øh – hvilke kunstnere?*” – Jeg kendte faktisk ingen kunstnere!

Bortset fra, at far og mor havde en god ven, Poul Møller, som var kunstner.

Far havde en arkitekt til at tegne for sig, hvis far var kunstner Victor Isbrand. Og fra min svigerfar var jeg klar over, at en af de store nordjyske kunstnere hed Johannes Hofmeister. Så de tre nævnte jeg ret så flot at jeg havde tænkt mig i starten. Uheldigvis – eller måske snarere heldigvis – var Lise Christensen i Aalborg Stiftstidendes kunstforening, og kendte derigennem også de tre navne. Ja, faktisk havde hun engang haft Victor Isbrand på besøg på avisen, og de havde et billede af ham, som nu hang i administrationens kantine henne ad gangen.

Og Johannes Hofmeister kendte hun også udmærket, for hans søn var ansat som arrangementschef på avisen. Uha – dette kunne virkelig være gået helt galt! Jeg havde absolut ingen rygdækning for mine fine udtalelser! Inden jeg gik, *sagde Lise Christensen, at hun syntes jeg skulle sende chefredaktøren et brev, hvori jeg redegjorde for mine idéer med et galleri i lokalerne, med gedigen dansk kunst, sådan et mangler Aalborg faktisk!* Så ville man sikkert se positivt på sagen.

Dengang var jeg ikke så ferm til at formulere et brev, - og så et til byens fremmeste erhvervsleder. Derfor fik jeg hjælp fra mine forældre. Mor bebrejdede mig nu meget, at jeg havde ”pralet” med tre så fornemme kunstnere, som jeg jo overhovedet ikke selv kendte. I øvrigt vidste jeg ikke meget om kunst. Far syntes nu heller ikke man skulle ”pynte sig med lånte fjer”, men han tog telefonen og ringede Victor Isbrand op. Han var en umådelig venlig mand, og jeg måtte da hjertens gerne låne hans billeder til en udstilling på Nytorv i Aalborg.

Mor ringede derefter til Poul Møller, og forelagde ham idéen med en rammeforretning, hvor der hang ”rigtig” kunst på væggene. Ja, han ville da også gerne stille sig til rådighed. Og således blev der skrevet et brev til chefredaktør Alf Schiøtz-Christensen, med et ønske om at leje sig ind, og starte op med en åbningsudstilling af Victor Isbrand og Poul Møller. Altså en forretning med et solidt kvalitetsmæssigt præg, som vi skrev.

Få dage senere kom vi til møde på Aalborg Stiftstidende – far tog med mig – og jeg fik en virkelig fin kontrakt på et kortvarigt lejemål, grundet fars utrolige forretningsmæssige sans. Ja, - oven i købet meget billigt. Måske kun en fjerdedel af hvad den normale husleje var for tilsvarende lokaler i centrum. Avisen skulle flytte uden for byen – måske om et år – måske først om to år. Aftalen blev – helt utroligt – at Aalborg Stiftstidende skulle sætte facaden i stand, bl.a. med nye vinduer og en nypudset facade. Selv skulle jeg renovere lokalerne indvendigt. Og jeg forpligtede mig til at lave en smuk facade, som skulle ”godkendes” af avisen, for man ønskede ikke at signalere discount, men kvalitet på dette sted. Og lige en vigtig ting: Hvis nu, mod forventning selvfølgelig, jeg blev der udover de to – måske tre år, ville jeg kunne tilkomme ”nøgelpenge”. Det var nu kun hypotetisk tænkning, for man var indstillet på at flytte snart. Lejemålet kom til at vare 9 år!

Jeg begyndte at se på hvilke materialer, som var tilbage fra fabrikken på Hadsundvej og som endnu ikke var solgt. Der fandt vi forskellige plader, hylder, reoler og arbejdsborde. Dette blev købt fra boet. I løbet af 3 – 4 måneder fik jeg en virkelig flot forretning, som ikke havde kostet alverden at indrette. Monteringen af de forskellige materialer blev foretaget af far og en eller to af hans gamle svende, som nu var pensionerede. Og min svigerfar malede hele butikken

sammen med Poul Møller, som havde stillet sin hjælp gratis til min rådighed. De lavede et utroligt flot arbejde for mig. Og meget billigt.

Der skulle købes rammelister, glas, pap, forbrugsmaterialer og foto rammer. Jeg kørte rundt til forskellige leverandører og fik opbygget et lille startlager. I Randers ”stødte” jeg helt tilfældigt på en træskærer, som skar nogle helt eventyrlige flotte udskårne kvindefigurer i mørkt træ. Dem købte jeg, og de satte virkelig min forretning ”op i klasse” Eksklusive og dyre så de ud, når de stod rundt om.

Jeg fik åbnet butikken, og kan se i min gamle kassebog, at jeg den 1. dag omsatte for 416 kroner. Jeg opdagede det der med at sætte 4 stykker træ sammen, slet ikke var så let. Jeg kunne i hver fald ikke finde ud af det. Jeg var begyndt i en branche hvor jeg intet viste om faget og måtte derfor have én eller anden til at lære mig op. Den første gang en kunde kom i butikken og bad om en passepartout – da viste jeg ganske enkelt ikke, hvad sådan en var. For slet ikke at tale om at skære den i smig – dette kunne jeg heller ikke. Jeg viste absolut intet om hvordan man skar i glas, sleb kanter, limede papir og pap, skar lister og derefter samle dem. Helt på bar bund var jeg. Derfor hjalp far mig i gang.

Langsomt, men sikkert kom jeg efter håndværket med at indramme billeder. De første par år, havde vi kun en mindre omsætning, og et begrænset overskud til os selv, når renter og afdrag var betalt på lånet, - som jeg havde taget i Sparekassen Nordjylland. Efterhånden blev det muligt foog afdrag var betalt på lånet, - som jeg havde taget i Sparekassen Nordjylland. Efterhånden blev det muligt for mig at få en eftermiddagshjælp – og en arbejdsdreng. Jeg måtte jo selv bruge mere og mere tid på værkstedet.

*På billedt har jeg lavet en kopi i gips, af en gammel fin guldramme. Det var meget kostbart, at få lavet kopier på denne måde, men vi prøvede det adskillige gange, og fik det godt betalt.
Herunder: Specialudskåret pp & ramme i træ for 9 fotos. (Kan desværre ikke vises på FB)*

En dag kom en lille rødhåret øl lugtende fregnet mand med en sort puddelhund, som hed Micho, ind af bagdøren til værkstedet. Han stod og talte med mig i nogen tid – gik igen en times tid, og kom så tilbage med 2 bajere i hånden! Det der med at montere et håndarbejde, som jeg var ved da han kom første gang – syntes han ikke rigtigt jeg havde det rette tav på. Om han måtte vise mig hvordan man gjorde? Han var uddannet skomager, og havde tidligere været ansat hos en glarmester. Jeg var glad for

at blive lært dette. Han kom i den efterfølgende tid et par gange om ugen. Og pludselig en dag, ja, - så var han bare hos mi hver dag. Hele dagen. Han stod som oftest og ventede på mig – sammen med hunden – når jeg mødte ca. 8,30

Han lærte mig at skære glas – professionelt. Han kunne en hel masse små trick, som gjorde håndværket meget lettere – og smukkere. Hver dag kom han og hjalp til på værkstedet. Efterhånden måtte jeg jo til at honorere ham for hans indsats. Der var jo rigeligt at lave og god brug for ham. Han var dybt alkoholiseret, hvilket jeg først ”opdagede” lidt efter lidt. Derfor var han på invalidepension. Han var måske sidst i 40’erne. Dengang.

Det med øl var et stort problem for ham. Når han mødte om morgenen, kom han med en pose pilsnere – måske en 4 – 6 stykker. De var så drukket når han gik til frokost ude i byen. Når han mødte igen – efter en lille times pause – havde han som regel en ny forsyning øl med. Denne gang den store portion. Altså mindst 10. Når de var drukket – ved fire- halvfemtiden – gik han hjem og holdt fri for resten af denne dag, men tro mig, om ikke han var et smut forbi et værtshus om aftenen.

Indimellem – eller måske rettere – faktisk hver dag – købte han også ½ flaske rød Aalborg snaps, som han spædede kaffen op med. Han sagde han hældte snaps i kruset, hvorefter han spædede op med kaffe, til han ikke kunne se bunden, og så puttede han snaps i, indtil han kunne se bunden af kruset igen. Så var blandingen rigtig! Han brød sig vitterligt ikke om at drikke ”sort” kaffe uden en lille én i! Mærkeligt nok – jeg har aldrig oplevet ham fuld, eller med vrøvlet snak. Han drak med anstand!

Jeg måtte betale ham sort, og da jeg er af en meget ærlig natur, var dette mig meget imod. Derfor gav jeg mig selv ”lønforhøjelse” således, at jeg betalte ham af min beskattede løn. På denne måde var han faktisk et dyrt bekendtskab. For at betale ham 300 kroner dagligt, måtte jeg jo foruden min egen løn, trække 6 – 700 kroner ud til hans løn.

Alligevel var denne mand den direkte årsag til, at jeg fik en virkelig god forretning. Jeg har – helt bestemt – aldrig været nogen dygtig håndværker, men det var han. Det var helt utroligt alt det han kunne, og som vi efterhånden fik et godt ry for – ude i byen, blandt vore kunder. Han var faktisk en virkelig kunstner, når han udskar passepartouter eller valgte farver til baggrund for billeder.

Selv gik min tid med ekspedition og så fik jeg interesse for grafiske tryk. Disse tryk, nummererede litografier, serigrafier og ”kunsttryk”. Fik jeg efterhånden indkøbt en del af, som

kunne sælges til virksomheder for udsmykning. Jeg blev en helt ”specialist” for indramning for virksomheder og offentlige kontorer. Og der var der penge at tjene.

Senere fandt jeg kunstnere, som kunne levere originale værker til mig. Og dem blev det muligt at få ret store ordre med. Limfjordshotellet i Aalborg købte for over ½ million kroner – Scandic Hotel for noget lignende – og der kom ordre på udsmykning af biblioteker i hele Nordjylland. Mange skoler kom til og selvfølgelig en mængde store og små erhvervs virksomheder.

Efterhånden blev det sådan at min alkoholiserede medarbejder, ikke var helt stabil længere. Jeg tror der var blevet for meget arbejde hos mig. Han kom som sædvanlig med sine formiddagsbajere, men begyndte når han gik til frokost – ikke at komme tilbage. Til sidst var det sådan, at når han gik til middag kunne han blive væk i én eller to dage, for så at komme tilbage – og han kunne ikke huske andet, end at han havde været borte en kort tid! I den mellemliggende tid havde han så turet rundt i byens natteliv.

Han stoppede – og jeg fik ansat ”rigtige” håndværkere – på normale arbejdsvilkår og betingelser.

For at passe mit bogholderi, fik jeg ansat en bogholder, Ulla Bach, som kom 2 gange om ugen og jeg fik ansat en ekspedient, Lis Brems – som kom hver dag. Sidstnævnte var uddannet fotograf, og havde drevet selvstændig fotohandel med sin mand i 22 år. Da de skulle holde sølvbryllup, meddelte manden – 3 uger forinden – at han havde fundet sig en ny kvinde, som han ville leve med, - derfor ville han i stedet for et sølvbryllup hellere holde en ”skilsmisefest” Hun var derefter afdelingsleder i foto – og billedafdelingen i Salling gennem 3 – 4 år. Hende fik jeg ansat, og hun var virkelig sød, og meget afholdt af alle kunderne. Meget stabil var hun også, så efter et par års ansættelse – hvor hun skulle passe butikken påskelørdag, så Tove og jeg kunne holde fri hele påsken – undrede det os meget at hun ikke havde lukket butikken op, som aftalt. Da vi hørte dette, skyndte vi os selvfølgelig derind og fik åbnet. Denne påskelørdag var altid en stor salgsdag for os. Vi ringede ekspedienten op – flere gange denne påskelørdag, men telefonen blev ikke taget. Vi slog os til ro med, at der måtte være sket en misforståelse – hun var jo ellers så solid. Måske var hun blevet syg, men da var det mærkeligt at hun ikke havde fået nogen til at ringe til os.

Tirsdag efter påske havde hun fri, og derfor var det først om onsdagen, vi begyndte at undre os over at hun ikke gav lyd fra sig. Den dag var min bogholder på kontoret – også hun ringede forgæves, og valgte derefter at køre omkring hendes hjem når hun kørte fra butikken. Der var bare ikke nogen som åbnede.

Om torsdagen ringede jeg til hendes fraskilte mand, for der måtte da være noget helt galt. Han kørte ud til hende – og fandt hende liggende livløs i entreen. Dette var simpelthen et chok for os.

Jeg husker, at vi den pågældende torsdag havde meget travlt i butikken. Så travlt at vi måtte være tre til at ekspedere. Jeg talte med hendes mand og fik den kedelige meddelelse af ham. Da jeg gik ud i forretningslokalet, klagede en kunde over at vi ikke var flere til at ekspedere. *Hvor var hende der plejede at være her? Du ser nærmest ud som om hun ikke er her mere* – sagde hun i spøg – *er hun måske død?* Jeg bekræftede, og kunden blev røstet, for det var ekspedientens gamle loge- søster, som havde glædet sig til at hilse på hende.

Jeg har altid frydet mig over dagligdagens små og ofte underfundige tildragelser. Gennem årene oplevede jeg selvfølgelig gode og sjove stunder, som jeg her vil nævne.

Det har altid betydet meget for mig, at forretningslokalet var ren og i orden. Derfor var det mig en umådelig stor glæde da en kvinde i 30'erne en dag kom og tilbød mig sit arbejde. Hun kom 2 eller 3 gange om ugen – og pudsede alle mine spejle og glashylder. Støvsugede mit kongebå gulvtæppe og vaskede / sprittede krom af. Således var jeg glad over hendes indsats – især da hun samtidig var et umådeligt sødt og mildt menneske. Nu er det altid svært at beskrive mennesker objektivt, men jeg prøver: Hun havde et kønt ansigt og havde let ved et smil og en sød latter – men køn var hun ikke. Ja, faktisk var hun ualmindelig stor og kraftig, og det tøj hun klædte sig i var måske ikke helt velvalgt. Det gjorde hende i alt fald ikke mindre. Var det ikke spinlon sådan noget syntetisk kunststof hed? Det gik hun i.

En dag kommer en af byens helt ualmindelig velklædte herrer ind i forretningen, med et foto som skal indrammes. Det forestiller en hvid jaguar (en bil) af skønneste model. En sportsvogn. Bilen holder på en hvid sandstrand med døren åben – så man kan se det mørkeblå læderindtræk – og lidt af de smukke træsorter, som er i instrumentbordet. Foran bilen er anbragt en ung smuk – meget smuk – og meget lidt påklædt – kvinde. Og der er en mørk dybblå himmel. Altså et virkelig romantisk og stemningsfuldt billede!

Som regel kunne vi dengang indramme 22 til 24 billeder om dagen, og da der var 7 dages leveringstid – så så jeg altså ca. 120 forskellige billeder om ugen. Derfor var det jo vanskeligt at huske hvad den enkelte kunde havde indleveret – ugen før.

Føromtalte herre kom efter en uges forløb – denne gang direkte fra golfklubben og derfor i tilhørende golfantræk, - for at hente sit billede: *”Ja, så kommer jeg efter min kone. Nu håber jeg at hun er færdig!”* *”Nå, kommer du efter din kone”,* siger jeg – *”nu skal jeg se om hun er færdig. Hun er vistnok ude på kontoret.”*

Jeg går ud til min rengøringsmedarbejder, og siger: *"Nå, nu er din mand efter dig"* -- *"Det var sørme godt, - sig lige til ham at jeg straks skal være der!"* Gennem døren siger jeg: *"Hun skal lige have tøj på, - så er hun klar"* Dette syntes han var vældig morsomt – han tænkte jo på, at konen var meget lidt påklædt på fotoet. Han morede sig virkelig – lige indtil rengøringsdamen viser sig i døren og siger – *"Nu er jeg klar"*. Det var et syn for guder at se disse to mennesker stå overfor hinanden. Hun var aldeles ikke hendes mand.

I en periode havde jeg en 20-årig studerende til at hjælpe mig – også at ekspedere. Jeg kan faktisk ikke noget udenlandsk sprog, så en dag da der kommer to japanske forretningsmænd ind butikken – må han ud og hjælpe mig, om de havde nogle problemer som han kunne hjælpe med? – På flydende japansk! Dette var unægtelig første gang de havde mødt et dansk ungt menneske – der talte japansk. Før han fik ansættelse hos mig, havde han arbejdet for et norsk firma i Tokyo – i ¾ år! Han kontaktede derefter det firma, som de skulle besøge og som havde forstået, at de først ville komme til byen den efterfølgende dag. Disse japanere var ham meget taknemmelige.

Brudebilleder var jo noget, jeg så hele tiden. En dag, jeg står med et sådant, siger jeg i sjov: *"Nå – er han nu blevet gift igen?"* Det må have været den stakkel goms svigermor, som stod med fotoet af de unge. Hun blev meget vred og rykkede fotoet fra mig – hvorefter hun forlod butikken. Nu er det jeg spekulerer på, om jeg havde sagt noget rigtigt – eller om hun bare ikke tålte en spøg!

Plakater måtte som regel ikke koste for meget, når de skulle indrammes. Næsten altid en montering i en alu-ramme. En dag stod en herre, med sådan en plakat, og jeg fandt "som sædvanelig" alu-rammerne frem. Nej, det var ikke smukt nok. Jeg kunne ikke helt skyde mig ind på, hvad han ville have. I alt fald endte det med at plakaten skulle indrammes i en af mine dyreste bladguldsrammer, tyk smig skåret passepartout m.m. Nå, kunderne kunne stort set selv bestemme – blot de ville betale. Da billedet afhentes – en uge senere – og jeg har fået min betaling, kan jeg ikke dy mig for at sige: *"Det var sørme også mange penge, De ville "ofre" på den plakat. Nu håber jeg De er tilfreds med resultatet?"* Han svarer: *"Jamen, det er lige meget med prisen – plakaten er fra en engelsk auktion, – som jeg sendte dette maleri ind på. Jeg fik over trehundrede tusinde kroner for det!"* (Det forestiller et maleri fra dansk guldalder).

Det var faktisk en sær branche at være i. Når jeg havde kunderne på "tomandshånd" – som jeg oftest havde – kom jeg meget tit tæt på mine kunders familiemæssige dagligdag og deres problemer. Det er ikke få gange jeg mere har følt mig som sjælesørger end som rammemand. En kunde stod jo af og til med et foto af en kær afdød slægtning. Jeg så masser af brudfoto, og indrammede ofte både for de unge nygifte, og for begge hold forældre. Og hvad det ene forældrepar ikke har fortalt om "det andet" forældrepar – er ikke småting. Der findes mange familieintriger. Jeg kan her oplyse, at mange familier, som ikke har "tålt" hinanden – ofte er gift ind i hinanden. På den måde fik jeg et stort kendskab til byens befolkning, og kendte – måske mere overfladisk – et utal af byens borgere.

Han fortalte, at han havde ”fundet” en opskrift fra en gammel snedkermester, og nu var i stand til at gøre ham kunsten efter. Han var i stand til at dreje en oval – eller skabelon skåret – ramme, så de grangiveligt ikke var at skelne fra originale. Om jeg ville sælge dem for ham.

Jeg fik indgået en eneforhandlings aftale, således, at jeg ville kunne sælge disse rammer en’gros. Sideløbende med disse ”gamle” mahognirammer, havde jeg fået en eneforhandling af helt stilrene danskfremstillede rammer. Rammer af høj kvalitet og i et design, så smukt, at rammerne nu var udstillet på The Museum of Modern Art i New York. Som den eneste repræsentant for dansk rammefabrikation.

Gennem et amerikansk tidsskrift som ”ham studenten” oversatte for mig, læste jeg en artikel om noget ganske epokegørende inden for pap, som ikke indeholdt syre. (Når der er syre i pap, er det fordi, det er lavet på træfibre – hvorimod dette specielle pap var fremstillet på bomuld. Når der er syre i pap, kan dette indgå i en kemisk forbindelse med tryksværte, lim og andet syreholdigt papir, som har en anden PH-værdi – og derved give brune pletter i billedet – og det vil sikkert, men langsomt nedbrydes). Dette pap fik jeg eneforhandling af i Danmark.

Jeg fik fremstillet et lille katalog over disse tre produkter, og fik oparbejdet et rimeligt fint salg til mine kollegaer og til museer rundt om i landet. Men som bekendt vil ”mer ha’ mer” – også jeg!

Tove var på efterkursus på Roskilde sygehus, og havde et værelse på sygeplejerskolen der – i en måned. I én uge boede jeg hos hende. Når Tove tog i skole, tog jeg ud og solgte mine tre produkter. I to dage havde jeg kørt rundt i København. Jeg mente, at der måtte de største fotografer og rammebutikker være beliggende. Det gik udmærket med at sælge til andre rammeforretninger – mest af pap og de ”moderne” stårammer. Det gik bare ikke med salget af mahognirammerne til fotograferne. På tredjedagen besluttede jeg at gøre noget ekstraordinært, og fandt frem til hvem, som var *kongelig hoffotograf* – for de måtte da kunne anvende mine ”flotte” rammer. Først fandt jeg frem til en prinsesse, som var nævnt som hoffotograf. Med stort besvær fandt jeg hvor hun boede. Jeg huske ikke navnet – måske Von Lippe – eteller andet. (Firmaet hedder: *Hoffotograf Elfelt-Royal: v/ hoffotograf prinsesse Annelise af Schaumburg-Lippe* (se foto)). Hun åbnede sin dør til lejligheden, kun iført trusser og BH. Hun så helt godt ud men smed mig meget bogstaveligt ud – hun ønskede i alt fald ikke at købe nogle gammeldags mahognirammer!

Jeg er vel ikke Nordjyde for ingenting. Bare fordi en københavnsk prinsesse havde smidt mig ”på porten”, behøvede jeg jo ikke tabe modet!

Jeg fandt gennem telefonbogen en anden kongelig hof fotograf. Hun boede på Sct. Annæ Plads i et stort hvidt palæ, på 3. eller 4. sal. Jeg gik ind, og der sad en ældre mand og meddelte gennem en hustelefon, når der var besøg til beboerne i palæet. Om jeg havde aftalt en tid? Næh, det havde jeg ikke – og jeg var bare en sælger fra Aalborg. Han ringede Grete Lissner op, som hun hed. Dørvogteren meddelte min ankomst, men desværre stod hun meget optaget i sit mørkekammer – og hvad det drejede sig om? Jeg fik overladt telefonrøret og talte med Grete Lissner. *”Ja, det var godt nok uheldigt, for hun stod som sagt i sit mørkekammer. Hvad det var for produkter og om jeg kunne komme næste mandag”*— *”Nej. Det er sådan, at jeg kommer fra Aalborg, og kun er her i denne uge. Det er nogle gammeldags mahognirammer, jeg gerne vil vise frem”* sagde jeg. *”Nå, - er du jyde! Jamen, så stiller sagen sig helt anderledes. Kom du bare op!”*

Jeg tog elevatoren op i hendes lejlighed. Hun inviterede mig ind i mørkekammeret, hvor jeg fortalte om mine rammer, alt i mens hun fortsatte med at kopiere billeder. Så sagde hun – hvilket jeg aldrig vil glemme: *”Ja, jeg kan faktisk ikke lide Københavnerne – jeg er selv fra Herning, og det er en fejl at jeg er havnet på Sjælland. Jeg har kun ét barn – en datter – som nu bor i Ikast med sit barn. Og det bedste jeg overhovedet ved er at komme til Ikast. Hvad syntes du om København?”* spurgte hun så.

Derefter fortalte jeg om mine mahognirammer. *”Det lyder sgu spændende”*, sagde hun. *”Jeg stopper med det her, så går vi ind i stuen og ser på dem. Vil du have en kop kaffe?”* Vi gik ind i stuen efter, at hun havde lavet kaffe til os. Hun var bare så ”ejegod” og så ”oprigtig” i sin tale og måde at behandle mig på. Helt uden ”krukkeri – eller på nogen måde snobbet. Jeg fortalte, at de to foregående dage ikke havde givet salg. Hun spurgte, hvem jeg havde besøgt. Ja, den og den skal du nok ikke regne med salg til, men dem der – ja, og dem der – de skal have dine rammer. Derefter ringede hun fotograferne op. *”Ja, goddag – det er Grete Lissner. Snak / snak / snak. I havde går/forgårds besøg af en ”rammefabrikant” fra Aalborg. Hvornår kan han komme igen, for de rammer skal i altså have”*.

Derefter gav hun mig en seddel med 5 – 6 aftaler om besøg de kommende dage. *”Ja, og så er der den ”Permanente” på Rådhuspladsen – hvad sagde de til rammerne”*. Jeg viste ikke, hvad den ”Permanente” var og måtte sige, at jeg ikke havde været der. *”Nå, så ringer jeg lige til dem”* Aftalen blev, at forretningschefen fra den ”Permanente” straks ville komme op i Grete Lissners lejlighed. Hun kom med 3 kager – kort tid efter – og købte rammer for langt over 10.000 kroner. Og det var mange penge, dengang. Inden jeg gik viste hun mig fotografier som hun lige havde taget af Simon Spies og hans unge brud, Janni” En fantastisk oplevelse for mig.

De efterfølgende dage solgte jeg så mange rammer, som jeg aldrig har gjort, hverken før eller siden. Grete Lissner købte også selv, selvfølgelig.

En af dem jeg havde fået aftale ved, var Rigmor Mydtskov, som også var kongelig hoffotograf. Hun boede i en stor gammel, ret forfalden kasse af et hus. Her havde hun både privatbeboelse, atelier og mørkekammer. Hun var umådelig sød, gav sig god tid til at snakke – og lavede kaffe til os. Hun gav mig nogle gale rammer med hjem, som jeg skulle reparere. Og også hun viste mig billeder. Denne gang af privat karakter – fra kongehuset.

Tænk sig, at ét enkelt sødt menneske kan åbne så mange døre! Jeg var Grete Lissner en stor tak skyldig.

I forretningen stod en dag en ung mand på min egen alder (midt i 30'erne). Han havde fået mig anbefalet ét eller andet sted. Om jeg ville være i stand til at lave en ramme som så sådan og sådan ud? Han viste mig en tegning. Ja, det mente jeg nu nok, at jeg kunne. Dog var dette så specielt, at jeg lige måtte have nogle dage til at undersøge det i. Og jeg ville også lige regne en pris ud. *"Ja, prisen er ligegyldig"* sagde han. Nu var det sådan, at jeg ofte fik meget fantasifulde forespørgsler, og jeg mente også denne hørte ind under den kategori! Altså gjorde jeg ingenting. For ham ville jeg sikkert aldrig høre fra igen! Der tog jeg meget fejl, for han ringede imidlertid som aftalt.

Der vil gå endnu en uge, inden jeg kan have en pris, sagde jeg. Og så glemte jeg i øvrigt alt om denne fantasifulde ramme. Det var jo over 200 år siden, man lavede sådanne rammer. Og i den størrelse. Aldrig om det kunne blive til noget - det ville jo blive utroligt dyrt!

Ugen efter ringede han igen, og jeg måtte finde på en undskyldning, for ikke at have set på "sagen", - men om en uge! Han var "lettere" irriteret. *Hvis det er fordi du ikke kan lave den, så skal du bare sige det, som det er. Måske kan en i København lave den for mig – kender du nogen?"* -- -- *"Jeg kan løse opgaven, og jeg skal nok have en pris om en uge"*.

Der gik 14 dage, og jeg hørte intet fra ham. Der gik måske 3 uger. Så en dag stod han i butikken. Om jeg kunne lave den, og om jeg havde en pris? *"Ja – den ramme er meget vanskelig at fremstille, og den vil koste ca. 4.000 kroner + moms."* -- *"Er du sikker på, at den så bliver magen til?"*

Dette bekræftede jeg, at den ville blive, og mente derefter ikke at høre mere til det. *"Godt, jeg har billedet ude i bilen – det er akkurat lige kommet hjem fra London. Hvor lang tid skal du have til at lave den i?"* – *"Jae – der vil sikkert gå en tre – fire måneder"* – sagde jeg.

Han hentede billederne - for der var tre styk. *"Her, nu håber jeg de bliver som vi har aftalt. Du kan ligeså godt lave alle tre med det samme!"* Altså rammer for 12.000 kroner! Der var aldrig sket før. Hvad var han for én? – tænkte jeg.

Han havde arvet 2 af de danske godser efter sine forældres død. Der havde været en stor arveafgift, som han havde valgt at betale ved at sælge familieportrætterne på auktion på Scotbyes auktioner i London. De 3 nære familieportrætter, havde han forinden fået affotograferet og overført på lærred – på British Museum. Og det var dem jeg nu skulle indramme. Han var tilfreds, og jeg blev senere inviteret ned på godset for at se dem hængt op i deres rette omgivelser. Ingen kunne se, at de ikke havde hængt der i 200 år.

Efter 8 gode og travle år var det Aalborg Stiftstidende bad mig begynde at se mig om efter nye lokaler, idet der ville være et til to år tilbage, inden avisen flyttede ud. Og da var det at jeg fattede interesse for Skeelslund.

De sidste år, havde vi afhændet forretningen på Frederiks Torv, og Tove havde ekspederet på Nytorv hver eftermiddag. Vi havde nogle gode år, og nød begge meget at arbejde sammen i den samme virksomhed. Dette kunne kun lade sig gøre, fordi vi havde været så heldige at finde god hjælp til pasningen af vore børn hjemme. Der var bestemt ikke noget at sige til, at vi var en lykkelig familie. Vi var nået langt – havde betalt vores (min) gæld – og fremtiden så absolut lykkelig ud. MEN ulykkerne lurede lige om hjørnet. Uha – siger jeg! Og vi flytter til Skeelslund.

Foto: Aalborg Teater var en stor og god kunde for mig, og jeg ”fik lov” at bruge teaterdirektør Daniel Bohr i min markedsføring. Her står han i sit kontor med plakaten for Kaj Munk’s Egelykke.

Jeg skal til at skrive om Skeelslund, og det begynder at snurre i mine arme, åndedrættet er forandret og jeg sveder ned af nakken og på ryggen. Det gør også lidt ondt i maven. Jeg har haft meget svært ved at slippe af med mareridtet Skeelslund. Flere år har jeg fortrængt, efter at have tilbragt år med psykiske problemer, ”dårlige” nerver, for meget drikkeri og 4 års arbejdsløshed. Alt sammen på grund af Skeelslund.

Nu vil jeg prøve at opsummere hvad der egentlig skete – og måske konkludere hvorfor det som skete, skete. Her 25 år efter begivenhedernes start.

I efteråret 1987 blev jeg gjort klart, at inden for et år – måske 2 – ville Aalborg Stiftstidende bygge nyt og flytte. Derfor stillede man mig i udsigt, at tiden nu var nær til at finde noget andet til forretningen.

Dagligt så jeg selvfølgelig efter egnede lokaler, og en dag er herregården Skeelslund til salg i avisen. Jeg studerer annoncen flere gange, for det er da utroligt billigt! Tove, børnene og jeg kører derop, - det lå ca. 20 km. nordvest for Aalborg, ved Aabybro.

Vi drejer fra hovedvejen ad Skeelslundvej, og fandt nr. 99. Drejede ind ad en umådelig flot allé med gamle store velproportionerede træer. For enden af alléen lå Skeelslund. En stor hvidkalket 3-længet gård, opført i klassicistisk stil – fra 1756. Omgivet af 100 tdr. land skov i et blidt nordjysk landskab. Eget vandværk, en å og en flere tønder land stor græsplæne (en park) med egen sø omkranset af de mest storlåede gamle trævækster man kan forestille sig. Idyl over alt. Umådeligt smukt. Sjældent stilfuldt. Enestående!

Et par dage senere kontakter jeg anonymt ejendomsmægleren og kom ind og så lokalerne. En helt fantastisk ejendom. Ligeså smuk indvendig som udvendig. Storslået. Jeg gennemfotograferede alle lokaler for senere at kunne vise Tove og børnene dem.

Jeg fik udleveret salgssopstillingen, hvoraf det skulle vise sig at gården ikke var til salg. Den hørte – og hører stadig – under Birkelse Hovedgård, som ejes af familien Skeel. (Nu, i 2013 ejes den af kammerherre Jørgen Skeel). Det var derimod muligt at leje huset. Hele ejendommen kvit og frit – i 9 år! En eventuel lejer skal betale brandforsikringen og vedligeholde huset i beboelig stand. Og så skulle lejer købe den nuværende lejer ud. Det lyder mærkeligt – og det var det også.

Det har aldrig været mig muligt at få bekræftet fra Skelernes side, hvordan den nuværende lejer fik fat i ejendommen, men jeg har hørt følgende:

Noget med kærlighed, selvfølgelig. En kvinde møder en mand i Nyhavn. Han er til druk og trænger vist i allerhøjeste grad til en kvinde i sit liv, for ikke at "gå helt i hundene". Kvinden møder han i begyndelsen af 1980'erne. Hun driver restaurant i Aalborg. De gifter sig og er sammen i et kort stykke tid, hvorefter denne mand dør. Ikke nogen gammel mand, men en mand hvem livet har været hårdt for, og det fortælles, at han ikke har fornægtet sig livets goder.

Han er én af to sønner fra familien Skeel. Kun den ene søn kunne overtage godset, så den anden har sejlet nogle år, og har "råderet" over Skeelslund på livstid. Det er denne søn – kvinden fra Aalborg bliver gift med!

Hun "træder" i hans sted, og arver rettighederne til at bo på Skeelslund. Nu er der det meget specielle ved gården, at den er forladt. Den står tom. Hovedbygningen har været ubeboet i ½ snes år, og er mildest talt meget forfalden. På førstesalen, som har været ubeboelig i endnu flere år, er dørene blændet af. Det regner ind gennem taget. Flere af ruderne er knuste, vinduerne utætte og gulvbrædderne krumme efter fugt. I hundredevis af vilde fugle, svaler, duer og alliker har taget salen til sig, og der ligger umådelige bunker af duelort overalt, - ophobet gennem måske 10 – 12 eller 15 år.

Kvinden, som er meget energisk, er optændt af alle de mange sjove muligheder som hun nu pludselig har til sin rådighed. Gennem nogle få år lykkedes det hende at få sat nogenlunde skik på gården. Tagene bliver repareret med skiferplader. Ruder og få vinduer udskiftet. Gulvene afhøvles. Vægge og lofter pudses og males. Der indrettes nye toiletter, installeres oliefyr og indrettes et restaurationskøkken. Hun flytter selv ind og åbner huset for publikum –

som en udstillingsbygning for kunst, arkitektur og design. Samtidig udlejes huset som festlokaler og hun driver restaurant – efter forudgående aftaler med større selskaber. Alt er flot – og der serveres gode vine med god mad til. Og det er dyrt. Måske for dyrt! I alt fald opgiver hun projektet i 1987 og beder en ejendomsmægler sælge hendes rettigheder.

arkitektur og design. Samtidig udlejes huset som festlokaler og hun driver restaurant – efter forudgående aftaler med større selskaber. Alt er flot – og der serveres gode vine med god mad til. Og det er dyrt. Måske for dyrt! I alt fald opgiver hun projektet i 1987 og beder en ejendomsmægler sælge hendes rettigheder.

Det er dette jeg overtager. Tror jeg. Altså huset –uden husleje i 9 år samt rettighederne til at drive restaurant. For Tove og jeg vil flytte derop og bo. Vi vil drive vor forretning derfra – som et kunstcenter med tilhørende galleri og café.

Vi skrev i et salgsbrev om vor idé, som udsendtes til virksomheder og institutioner i Aalborg og Aabybro kommuner:

Hvor går man hen, når ens virksomhed eller institution skal udsmykkes? Eller hvis man som privat person vil se et udvalg af dansk kunst, design og arkitektur?

Alt dette er nu samlet på Skeelslund, en smuk gammel herregård fra omkring 1756.

Gennemrestaureret med skyldig hensyn til den klassicistiske stil. Skeelslund ligger i en fem tønder land stor park omgivet af 100 tdr. land fredskov. Et smukt nordjysk landskab kun 17 km. fra Aalborg.

Her kan De i fred og ro se skiftende udstillinger med danske kunstnere. Tanken om at oprette et kunstcenter opstod i takt med stadig flere opgaver med at udsmykke virksomheder og institutioner. På Skeelslund kan man se, hvordan kunsten tager sig ud – ikke kun i brochurer eller på billeder, men i virkeligheden. Skeelslund er også stedet for bestyrelsesmøder og konferencer, hvor man i pauserne kan slappe af i vort engelske bibliotek, nyde en kop kaffe i caféen eller vandre i den smukke natur.

Kunstcentret skal være et begreb i nordjysk kulturliv. En pendant til Louisiana, om man vil. Men med sin helt egen stil. Stedet skal ikke kun være for finkulturen, men også et center for brugbar kunst – dog altid med vægten på kvalitet.

Skeelslund bliver ikke kun et sted for "virksomhedskunst", men er naturligvis åbent for offentligheden. I starten på fredage, lørdage og søndage. Og dermed et udflugtssted for kunst- og musikelskere. Vi vil nemlig også med mellemrum arrangere koncerter.

Velkommen på Skeelslund!

Men den lykkelige fremtid vi havde forventet – med vor daglige gang i herskabelige lokaler, enestående rolige og naturskønne omgivelser – skulle snart vise sig at blive anderledes end forventet. Meget anderledes!

Der blev selvsagt holdt mange møder, inden "handlen" falder endeligt på plads. Først og fremmest er Tove og jeg til flere rundvisninger på gården. Vi gennemgår hvad der følger med i handlen, opmåler lokalerne, finder ud af hvor meget olie årligt der anvendes for opvarmning

o.m.m. Vi holder informationsmøder med vores bank og revisor. Opstiller budgetter o. lign. Taler med en advokat. Og endelig skal vi "godkendes" af familien Skeel. Dette sidste foregik ved et møde mellem hr og fru Skeel Tove og mig i deres smukke hjem på Birkelse Hovedgård. Et hyggeligt møde, hvor vi bl.a. bliver vist rundt i hele det flotte og atmosfærefyldte gods. Vi er på god talefod, og "finder hinanden" – da der er gensidig sympati. Så for Skeelernes side er alt i orden, og vi får grønt lys til at afklare "forretningen" med kvinden, som har rettighederne til gården.

Vi holder – efter, at vores lokale bankbestyrer har givet forhåndsgodkendelse på handlen – eller på dens medvirken – endnu et – og meget afgørende møde med "rettighedsindehaveren". Ifølge vort budget hænger tingene endnu ikke helt sammen rent økonomisk. Dog er det så heldigt, som vi ikke har været klar over tidligere – at en lejlighed i den ene fløj er udlejet til Aabybro Kommune. Denne lejlighed er møbleret – med møbler fra det anerkendte møbeletablissement i København: Lysberg Hansen & Terp, og disse møbler følger selvfølgelig også med! Desværre er nøglen til lejligheden borte, den dag vi er på gården, men gennem vinduerne, kan vi da overbevise os om, at den rigtigt nok er møbleret. Også rigtigt pænt endda. Der kommer – pudsigt nok – lige akkurat det beløb ind for leje, som vi mener at mangle! Vi bliver fortalt, at pengene bliver sat ind på en konto hver måned, og dem der bor i lejligheden, ja – de er der faktisk aldrig. De er "lidt tilbage" – rent psykisk – og svære at føre en samtale med, men det er jo derfor kommunen betaler det økonomiske for dem. "Det er jo blevet så moderne at placere psykisk syge ude i egne boliger" bliver vi fortalt.

Det er således, at vor forretning på Nytorv har været en "virkelig god forretning" gennem de seneste 2 år. Vi har haft en bruttoavance på lidt over 600.000 kroner i 2 på hinanden følgende år

Samtidig er vi sådan stillet, at vi ikke skal ud og låne penge for at finansiere overtagelsen / købet af Skeelslund. Pengene står bare ikke på en bankbog.

Rådighedsbeløbet fremkommer således:

Friværddi ved salg af vores villa i Gug 450.000

Afståelse af lejemål ved Aalborg Stiftstidende, anslået 430.000

Salg af min biologiske samling til Han Herred Naturmuseum 400.000

Salg af mine maskiner fra PP Handel- og Leasing# 250.000

Disponibel kapital

1.530.000

Maskiner som jeg har haft opkøbt og udlejet til ÅS Inventar, som ophører ved årets udgang.

Desuden ejer vi en lille villa – "Villa Nybo" – i Gammel Skørping. Den er vurderet til en salgspris af ca. 400.000,- - men den ønsker vi at beholde, da der er ingen lån er i den. Den er købt som "pensionsopsparing" – og er udlejet.

Vi skal købe rettighederne og goodwill for restaurant "Skeelslund" for kontant 1 million kroner.

Altså penge vi har råderum over, uden at lave gæld. Blot er de altså p.t. investeret på anden måde og må først frigøres.

Vi har regnet ud, at den "månedlige" husleje – den ene million vi skal betale – vil andrage 9.260,- pr måned + brandforsikringen og eventuelle vedligeholdelsesudgifter. For butikken på Nytorv, har huslejen været 5.500,- og vor private beboelse har kostet os netto ca. 2.000,- Altså en forøgelse på 1.750,- pr. måned. Det hele så helt "rosenrødt" ud! Fordi vi var blevet oplyst, at vi lige akkurat ville få 1.700,- pr. måned af Aabybro Kommune for den møblerede lejlighed. (Vi havde haft fremvist vores økonomiske beregninger, inden vi fik denne – næsten alt for gode nyhed om lejen).

Vi skulle altså i gang med at realisere: Villaen i Gug, maskinerne fra PP Handel & Leasing samt vente på at pengene kom ind fra hhv. Han Herred Naturmuseum og afståelses pengene fra Aalborg Stiftstidende.

I Nørresundby Bank oplyste filialbestyreren, at han aldrig havde været ude for en sådan "handel" – den var jo ret speciel – og derfor ville bankens eneste krav være, at vi anvendte en af dem udpeget advokat til dens gennemførelse, for at ville udlåne den ene million – hvilket vi ikke havde spor imod. Vi kendte advokaten, som vi havde som kunde i forretningen, og mente havde et udmærket omdømme.

Kontrakterne blev underskrevet - én med Skelerne om husleje frihed i 9 år mod, at vi holdt huset i beboelig stand og i øvrigt altid betalte brandforsikringen rettidigt. Vor advokat fik det lavet sådan, at skulle Skeelslund brænde ned det 1. år vi sad til leje – ville vi få otte niendedele af millionen retur – hvis huset viste sig u-opbyggelig efter eventuel brand. Skulle dette ske efter fire år, ville vi få refunderet fem niendedele o.s.v. En ganske rimelig og god ting. Den anden kontrakt blev underskrevet om overtagelsen og køb af goodwill for restaurant Skeelslund – inkl. det løsøre som naturligt tilhørte restauranten. Altså køkkeninventar, industriopvaskemaskine, ovne, komfurer, specielle møbler og lamper m.v. Dette møde foregik i et stort mødelokale hos Skeelernes advokat med mange deltagere.

Hende, der skulle have pengene, og som "kun" fik 200.000 kroner i udbetaling denne dag – spurgte efter en bankgaranti fra mig om min bank til hende. Dertil svarede Nørresundby Banks afdelingschef: For det første når vi lover noget – så er et ord et ord! Og for det andet – koster et sådan stykke papir nemt både 25- og 30 tusinde kroner – og dem vil vi godt spare Poul Marcus for!" Når de havde lovet at støtte mig, så var det fordi de troede på min idé – og intet var mere sikkert! En bankgaranti var helt unødvendig, når nu de bakkede mig op! Dette har jeg i et mødereferat fra den dag.

Vi flyttede ind på Skeelslund en lørdag i marts måned 1988. Det var os en utrolig oplevelse. Tænk sig, vi boede pludselig ude i en stor idyllisk skov, med Rye Å i skellet, sø og dam, stor park – og på en "stadelig" gård med 38 stuer og værelser!

Bag på salgsbrevet beskrev jeg Skeelslund og historien således:

Gården har siden 20. Juli 1927 været forpagtet ud fra Birkelse Hovedgård.

Tidligere holdt man som regel 10 arbejdsheste.

Det er en grundmuret hvidpudset hovedbygning, der ligger mod syd til den skønne park, som grænser skoven og Rye Å.

Den består af en hovedfløj i 2 etager og 2 sidefløje mod nord, tækket med skifer

Hovedfløjen indeholder 22 værelser, den vestlige sidefløj rummer 5 værelser og

Den østlige sidefløj en lejlighed og bryggers med i alt 11 værelser

I alt rummer Skeelslund 39 værelser og 2 garager.

Der er 2 badeværelser og 4 toiletrum.

Skeelslund er oprettet i begyndelsen af 1770'erne, ca. 1775, af Anders Skeel, den daværende ejer af stamhuset på hovedgårdens overdrev, som hidtil havde været benyttet til fædrift.

I 1986 & 1988 er gården restaureret for ca. 2,5 millioner kroner

Navnet Skeel er et slægtsnavn på den slægt, der i 1826 opførte den nuværende Hovedbygning – et enkesæde til stamhuset Birkelse, navnet på den familie, der ejede stedet, der er stillet os til rådighed.

Hovedhuset er hvidkalket i klassisk stil, og indeholder nu mere end 400 kvm. udstillingslokale i højloftede rum (3½ mtr.) på 1. sal

I stueetagen er der 100 kvm. cafélokale, privat beboelse på 300 kvm og beskedne

side-

fløje med køkkenfaciliteter.

Problemerne begyndte snart at melde sig. Ja, faktisk allerede om søndagen, som vi var flyttet ind om lørdagen. I starten kun ganske små – men alligevel ubehagelige problemer. Søndag gik strømmen i hele huset. Alt "døde" – telefoner undtaget, men ellers køleskab, fryser, oliefyr, lys – ja, selvfølgelig alt elektrisk. Det er klart, - det er hvad der kan ske. Vi var dog nødsaget til at få fat i en installatør. Han konkluderede ret hurtigt at noget var rivende galt – ja, og ulovligt installeret. Dette måtte han selvfølgelig udbedre. Hvilket også "kun" kostede få tusinde kroner.

Allerede om lørdagen syntes vi godt nok det lugtede underligt i huset. Var det mon en kloak som var utæt? Vi luftede ud, men søndag op af dagen – var stanken faktisk ret uudholdelig, hvilket vi mente, måske havde noget med strømsvigtet at gøre. Søndag nat var ulidelig, sikken en stank! Og mandag morgen måtte vi have fat i en kloakmester. Han oplyste, at han udmærket kendte Skeelslund. Der var kloakkerne i stykker – måske var de konstrueret forkert, da man byggede de nye toiletter året før. Han havde i alt fald jævnt tit været og tømme og blæse rørene ud. Han mente nu nok, at man burde grave de gamle kloakledninger op, og få lagt nye i stedet!

Dette var kun små og ubetydelige problemer i forhold til hvad vi snart skulle støde ind i.

Tove, drengene og jeg begyndte at gøre rent. Det var jo et stort hus og faktisk en ret

uoverskuelig opgave, skulle vi snart finde ud af. Aldrig har jeg – eller måske nogen andre – set så snavset og beskidt et restaurantkøkken. For ikke at tale om magasin- og depotrum- og så gæstetoiletterne. Vi ansatte først én dame, - senere to damer til at hjælpe os med at gøre rent. En af damerne oplyste, at hun aldrig havde set mage til svineri, og hun mente faktisk dette ikke var en opgave for "amatør-rengøringsfolk" som os. Nej, det var det heller ikke. Vi kontaktede Jysk Rengøring, som snart kom og gav os et tilbud. Måske 4 – 5.000 kroner – for køkkenet. – Og knapt så meget for resten af huset! Vi takkede ja. Jeg mener mellem 4 og 6 rengøringsfolk rykkede ind med meget professionelt udstyr, - men allerede dagen efter ringede servicechefen mig op inde i butikken på Nytorv. Den overslagspris kunne overhovedet ikke holde. Al i huset var jo tilgroet i gammelt fedt og snavs. Det ville være nødvendigt at demontere flere ting i køkkenet, bl.a. emhætter og udsugningsanlæg – og sende det til damprensning og kogning på et slagteri. Dette var nødvendigt, for rent – det skulle det jo være. Gryder og pander kunne ikke rengøres, men måtte stort set alle kasseres.

En dag ringer Tove efter mig i butikken. Jeg er nødt til lige at "komme hjem" på Skeelslund, da der står en herre og fortæller at vi overhovedet ikke må drive café på Skeelslund. Der må ikke drives den slags forretning dér. Dette vil ganske enkelt være en ulovlig virksomhed. Den rare mand, for det er han, kommer fra Hygiejnisk Forvaltning. Det viser sig, at godkendelser og tilladelser til restaurationsdrift aldrig er blevet bragt i orden, trods utallige henvendelser til den tidligere ejer. Man har sendt hende et sæt papirer, hvori er givet en midlertidig godkendelse, forudsat at en lang, lang række forhold ville blive bragt i orden. Alt inden en given dato – som for længst var overskredet – og derfor var nu også den "midlertidige" godkendelse bortfaldet. Sagen var at vi i alt fald ikke måtte starte op, som vi havde beregnet – medmindre altså, at vi bragte forholdene helt i orden.

Vi var mildest taget målløse. For vi havde afleveret alle de papirer, som vi havde fået udleveret – til vores advokat. Det skulle senere vise sig – langt senere – at de papirer som vi havde afleveret til advokaten – aldrig var blevet set kritisk igennem – hverken af os – eller af advokaten. Men ham havde vi jo trods alt, hyret og betalt for at hjælpe os gennem de finurligheder som var i handlen. Det viste sig at der fandtes en rapport fra Hygiejnisk Forvaltning på måske 32 sider, hvoraf de 8 9 sider – alle dem med forbehold, fejl og mangler – var fjernet. Men rapporten, som jeg senere har set, var dog fortløbende side nummereret, - dette burde have været forholdsvis let at opdage, selv for en advokat! Jeg fortalte selvfølgelig banken om vore uheldige oplevelser, næste gang jeg var forbi. Vi blev enige om, at nu havde vi sagt "A" – så måtte vi også sige "B"! Arbejdet blev sat i gang og fuldført på ret kort tid, men forinden havde vi lige fået besøg fra – jeg husker det ikke helt – måske var det Bedriftssundhedstjenesten, eller var det Arbejdstilsynet. Sådan set er dette lige meget hvem det var, eller rettere, hvem der kom først. De påpegede også en række fejl og mangler. Bl.a. var der ikke højt nok til loftet i de lokaler hvori personalet skulle have deres omklædningsrum, udluftningen var ikke i orden, der manglede klinker og fliser på gulvet hvor vi havde lager, vaskerummet var placeret et eller sted det ikke måtte være. (Snavset vasketøj måtte ikke bæres gennem køkken regionerne). Der var "kun" ét personalet toilet (Der var i alt 7 toiletter, men altså ikke to forskellige for damer og herrer som arbejdede hos os – kun for vore gæster, og de talte ikke med). Sådan var der en lang, lang række forhold som måtte bringes i orden, før en godkendelse kunne forventes. Og det havde man i øvrigt også gjort den tidligere lejer

opmærksom på adskillige gange.

Der kom også nogle krav fra brandmyndighederne om udgange på 1. sal. Der måtte vi nemlig ikke lave et galleri, hvis ikke der var en udvendig brandtrappe, hvortil der også skulle være en dør. Ja, dette var også påpeget tidligere, da samme forhold gjaldt festlokaler, som der hidtil havde været tale om.

Ved et besøg i banken – måtte jeg jo have lov at trække mere på min midlertidige kassekredit, end tidligere aftalt. De gav mig en "åben" kassekredit, så vi kunne blive færdige med indretningen, og komme i gang med at tjene penge. Som de sagde, jeg var jo nødt til at lave det som var nødvendigt, men de ville godt lige op og bese stedet, inden vi foretog os yderligere!

Derfor skal afdelingsbestyreren komme til frokost hos os en af de førstkomende hverdage. Han sender souschefen som kommer som aftalt, og vi fik en hyggelig dag, og han roser os for vort initiativ hvorefter han mundtligt bekræfter at det er o.k., at vi går i gang med "det sidste".

Vi arbejder som små heste hele foråret og hele sommeren. Og – mærkeligt nok – vi får pludselig mange "nye venner". Folk som vi tidligere kun har kendt sporadisk og periferisk, er nu pludselig "vore venner"! Og mange er flinke til at komme og hjælpe en lørdag eller søndag eftermiddag. Alt efter formåen.

Vi har besluttet os for at indvi kunstcentret, som vi kalder det, ved en reception den 3. september 1988. Det arbejder vi energisk hen imod.

De håndværkere som jeg bestilte til at hjælpe mig, var stort set mine bekendte - således var snedkermesteren en tidligere ansat i Vestbjerg, murermesteren var min bogholders mand o.s.v. De var selvfølgelig glade for det arbejde som jeg købte hos dem, men desværre mistede jeg dem derfor alle som "venner" – efter vores konkurs.

Jeg bemærkede godt noget mystisk henne i banken. Nu kunne jeg lige pludselig aldrig møde hverken souschefen eller afdelingslederen. De var som sunket i jorden, når jeg kom uanmeldt for at tale med dem. Har jeg nogle spørgsmål må jeg gå til en "menig" medarbejder – og så få et svar senere. Helt uvant for mig. Dog tænkte jeg ikke nærmere over det, før en dag, en håndværksmester kommer til mig med en check som jeg 10 dage forinden havde skrevet ud til ham. Han har fået den retur, med oplysning om, at der ikke er dækning for beløbet. Puha – jeg får at vide i banken, at dette var en fejl, men at jeg nok skal holde igen med at udskrive check.

Da jeg én af de sidste dage i august måned skal udbetale lønninger, bliver jeg ringet op fra banken – af en "menig" – at der er ingen dækning. Jeg kan ikke få fat i nogle overordnede, så der er stor panik. Heldigvis – kommer netop denne dag moms retur – så jeg kan køre i banken og aflevere de penge som man mener der ikke er dækning for. Alt er hektisk – for om fire dage skal vi åbne for publikum.

Endelig – lørdag, den 3. september klokken 14 skal vi åbne. Alle gæster er inviteret på en musikalsk oplevelse og en bid brød med lidt til ganen. Om formiddagen kommer orkesteret, som vi har engageret til at underholde. Det sidste mad kommer og bliver sat i køkkenet. Og ikke mindst, vores nye kaffemaskine – en industri kaffebrygger kommer – den gamle i køkkenet kunne ikke mere. Vi venter jo mange gæster. Og vi farer rundt og sætter små prismærker på de sidste ting. Personalet, som er bestilt til medhjælp bliver sat ind i hvad hver især skal gøre i løbet af dagen. Og posten kommer – som sædvanlig ved ellevetiden. I dag har han flere lykønskingsbreve med til os, men der er sørme også en hilsen fra Nørresundby Bank, anbefalet. Det er ikke fra filialen i Slotsgade, men fra direktionen i Nørresundby. syntes lige i øjeblikket, at det var betænksomt af dem at gratulere med et anbefalet fest telegram. Men det var ikke et fast telegram.

Nej, det var ikke et tillykke med dagen. Derimod oplyste de mig at man med øjeblikkelig virkning havde opsagt mit engagement med banken. Og alt hvad jeg måtte trække af penge, eller udskrive af checks måttet betragtes som dækningsløs. I øvrigt fik jeg 14 dage til at betale de skyldige beløb. Her og nu, på denne festdag – og om mindre end 2½ time ville vore gæster komme. 200 glade gæster. Så vidt jeg husker, sagde jeg ikke sandheden til Tove. Det ville jo intet ændre, at jeg også ødelagde hendes dag. Hun var så glad, og så strålende ud i sin nyindkøbte sommerkjole – og vor familie – som kom langvejs fra, var allerede ved at indfinde sig.

For en ordens skyld: når jeg hele tiden skriver jeg, er det ikke for at nedgøre Toves fantastiske indsats. Men – heldigvis har vi særeje, og Skeelslund var købt i mit navn, og kun i det! Hun blev således ikke omfattet af konkursen.

[OBJ]

Vi havde arrangeret en fest, som skulle kunne huskes. Og det blev den! Der kom over 250 gæster. På 1. sal havde vi arrangeret et orkester – således, at man overalt i huset – og ude i haven, gennem de åbentstående vinduer – kunne høre deres gode musik. I baren var udskænkning af fadøl. I caféen stod øl, vin og vand. Ude i parken var opstillet et stort telt for ca. 200 siddende personer. I haven var på store jernkors, opsat over bål af birkebrænde, hele sider af okser. Disse bål var startet op aftenen før, og kødet var ved receptionen virkelig gennemstegt – og lækkert. Der stod 3 ”kokke” (mine venner) og skar kød til gæsterne. Der var fade med salat og flutes, som min svigerfar havde bagt. (Han er baker). Alt var i top, og virkelig vellykket. Der blev holdt flotte taler. Og alle var glade – bortset fra mig selv altså. Det var noget så forfærdeligt for mig at stå og høre alle de flotte ord for Tove (- som selvfølgelig var velfortjente) – og for mig. Jeg stod jo med en viden om, at det hele snart ville vælte som i et ”korthus”. Jeg havde det noget så skrækkeligt – og var hele dagen ilde tilpas!

Lige for en ordens skyld:

Dette er ikke en fiktiv kriminalroman, men en historie fra det såkaldte virkelige liv!

amen, hvad var det der gik galt. Tallene så jo i starten tilforladelige ud!

For det første var afdelingslederen i Nørresundby Bank, fætter til den advokat han anbefalede. Den advokat gad ikke rigtigt sagen fra begyndelsen – satte sig ikke ordentligt ind i den, og fulgte den kun periodisk. Efter de første to møder var hans ”hjælpeadvokat” – som af og til havde nogle timer hos ham vores eneste kontakt til kontoret. Han boede i Frederikshavn, og var som skrevet kun på sit kontor i Aalborg én til to gange om ugen. Han var der, næsten aldrig, når vi havde brug for ham. Så måtte vi tale med advokatsekretæren, som jo i virkeligheden ikke havde bemyndigelse til at træffe afgørende beslutninger.

For det andet fik vi ikke hvad vi betalte for. Der var jo slet ingen rettigheder til at drive nogen restaurant / café. Det inventar som var, var i høj grad så beskidt og nedslidt at det slet ikke kunne anvendes.

Der er blevet direkte løjet for os om faktiske forhold. Bl.a. viste det sig at der ingen lejekontrakt var med Aabybro Kommune. De første tre måneder kom pengene – de 1.700 kroner ind på vor konto, som aftalt. De kom bare ikke fra Aabybro Kommune – de blev sat ind på kontoen af hende vi havde overtaget lejemålet fra. Indtil vi så havde betalt det meste af hvad vi skyldte – ophørte hun med disse indbetalinger. Der skete det, at dem der boede i lejligheden en dag kom og afleverede nøglerne, og oplyste os om, at nu var de altså flyttet, men der kom jo nok nogle andre, tænkte vi. Da der intet skete, kontaktede vi Aabybro Kommune, som stod meget måbende og uforstående. De havde aldrig hørt om et sådant lejemål. Og havde ej heller haft nogen kontrakt om leje af en lejlighed på Skeelslund. Altså det rene opspind fra den tidligere udlejers side.

Der var foretaget flere ulovlige installationer, og meget mangelfuldt arbejde, som vi ikke kunne gennemskue. Derfor løb udgifterne til renoveringerne op.

Vi havde dog haft løbende aftaler med vores bank, men det skulle vise sig, at afdelingsbestyreren og souschefen havde disponeret ud over hvad de måtte. Og i hovedsædet syntes man ikke om idéen med vort kunstcenter. Og man interesserede sig heller ikke for at se nærmere på det, for vi forsøgte at invitere folk fra hovedsædet op til os, men de svarede ingen gang på vores henvendelse. Man lukkede bare kassen!

Mange år senere er jeg blevet gjort opmærksom på noget jeg ikke var klar over i 1988. I bankens bestyrelse sad to – om ikke tre personer, som min far havde fornærmet. De har haft forretninger sammen og er røget uklare. Og én af dem skulle overfor en revisor have luftet, at de nok skulle få skovlen under familien Marcus Pedersen. Og det fik de. I allerhøjeste grad endda.

Noget andet der gik galt var, at vores hus i Gug ikke blev solgt. I 1988 var det åbenbart umuligt at sælge huse.

Handlen med fuglene trak ud. Det viste sig nemlig, at for, at jeg ”kunne få lov” at sælge dyrene til Han Herreds Naturmuseum, skulle jeg have en såkaldt ”CITES-godkendelse” fra

Skov- og Naturstyrelsen. Hver enkelt præparat skulle registreres på en blanket, med oplysninger om hvor dyret stammede fra, hvordan det var kommet af dage (hvis muligt), hvor og hvem der havde udstoppet det samt hvornår. Disse papirer havde jeg forlængst indsendt, men det tog Skov- og Naturstyrelsen over ¾ år at behandle sagen. Det var den største sag de nogensinde havde haft. Derfor kom handlen ikke i stand – og pengene udeblev som følge deraf i lang, lang tid. Godkendelserne kom i hus – men da var det for sent.

I godkendelsen fra Skov- og Naturstyrelsen var det en betingelse for handlen med de meget sjældne dyr – dem der var opført på "rød liste" over udryddelsestruede dyr og fugle og nogle andre fredede eksemplarer – at de ikke måtte gøres til senere genstand for handel, hvis de blev overdraget 3. mand. Det ville de jo, når museet overtog dem. Så ville de ikke kunne omsættes i kontanter længere. Men heller ikke hvis samlingen gik fra mig og over i et konkursbo. Det var jo overdragelse til 3. mand. Dette fortalte jeg kreditorerne inden konkursen. At disse penge ville de gå glip af hvis de erklærede mig personligt konkurs. De erklærede mig alligevel konkurs – og boet tabte derfor mange penge på denne konto! Da jeg var blevet erklæret konkurs, og man ville have så mange penge ud af boet som muligt, besluttede konkursboets advokat, at samlingen slet ikke skulle til Fjerritslev, men at den skulle sælges på en offentlig auktion. Dette ville givetvis også have indbragt flere penge, men jeg var forfærdelig meget ked af dette. Hele mit livsværk. Spredt for alle vinde. Nej, dette kunne jeg simpelthen ikke klare oveni alt det andet. Det museum som jeg altid havde ønsket mig og arbejdet for. Nu var det så tæt ved målstregen. Så skulle alt dette nu også være tabt. Der kom uventet hjælp til mig – og det foregik således:

På dette tidspunkt var "CITES" papirerne skrevet i Skov- og Naturstyrelsen, man tilfældigvis endnu ikke blevet sendt til Fjerritslev. Jeg fik denne oplysning i telefonen, og bad om et hurtigt møde. Mine forældre gav mig en færgebillet og jeg lånte fars bil, og kørte til København i en "rasende fart". Mødet kom hurtigt i stand – og der var ingen tid at spille. Jeg fik "foretræde" for direktøren for "Washington-konventionen" i Danmark og det gav et lille "gisp" i mig – for hende kendte jeg jo! Hun havde været ungdomskæreste med en af mine venner i Aalborg, og var tit kommet i mit hjem. Jeg var godt klar over at hun læste zoologi, men var nu havnet som direktør. Jeg fortalte hende om samlingen, som hun udmærket kendte til. Og om min interesse for at få lavet et museum, som hun også vidste en del om.

Hun skrev – efter at jeg var rejst tilbage, men havde lovet det forinden – at samlingen var enestående, ikke ville kunne samles igen med "rent danske" eksemplarer og derfor ikke måtte adskilles eller splittes op i mindre enheder. Hun er "højeste myndighed" på dette område i Danmark og noterede, at hendes afgørelse derfor ikke ville kunne ankes. Konkursboet kunne herefter kun sælge samlingen til museet i Fjerritslev. Bagefter – inden jeg tog hjem – gav hun frokost i København. Jeg havde jo ingen penge!

(Tak "X.X." – det klarede du flot for mig!).

En sidste ting som gik galt var, som tingene havde udviklet sig kunne jeg jo ikke bare lukke forretningen på Nytorv, og flytte det hele til Skeelslund. Derfor fik jeg jo ikke pengene fra Aalborg Stiftstidende. Dem ville jeg først få fri når jeg var flyttet. Da jeg i mellemtiden blev erklæret konkurs, ja – så var der jo i realiteten ikke nogen forretning. Derfor – da det kom til stykket – blev avisen fritaget for at betale de 400.000 kroner. Lige inden jeg blev erklæret personligt konkurs. Opsøges jeg af den tidligere lejer, sammen med en håndværksmester, - som også har ubetalte regninger hos mig. De forsøger at presse penge af mig, - men jeg har

jo ingen. De truer mig med at vi vil blive smidt ud af Skeelslund, det skal de nok sørge for. Vi har flere gode forbindelser til ansatte på Aalborg Stiftstidende, og en af dem, "lægger" nogle oplysninger til mig, som avisen er kommet i besiddelse af. Vi vil blive opsøgt den og den dag (dagen efter dette) – om morgenen, og blive "sat på porten". (Avisen er blevet underrettet, - og åbenbart bedt dem være til stede med en fotograf, når vi "jages" bort fra Skeelslund). Dette var ikke nogen rar melding, som vi afgjort tager alvorligt. Vi er jo trods alt i vor gode ret til at være hvor vi er. Derfor ringer jeg til politiet i Aalborg, og oplyser om hvad jeg har fået underretning om. Da vi ikke direkte er blevet truet, - - men det er "noget" vi har hørt, mener man ikke det er så alvorligt. Vi er velkommen til at ringe igen hvis vi får problemer. Vi var uforstående, - her vidste vi – eller var blevet fortalt – at vi ville blive smidt ud næste morgen, - og så tog politiet det ikke alvorligt. Derfor ringede jeg personligt op – og fik en samtale med byens politimester, Andreasen, - som jeg kendte ganske udmærket fra butikken. Han tog åbenbart fat om sagen, og foranledige beskyttelse næste morgen problemer. Vi var uforstående, - her vidste vi – eller var blevet fortalt – at vi ville blive smidt ud næste morgen, - og så tog politiet det ikke alvorligt. Derfor ringede jeg personligt op – og fik en samtale med byens politimester, Andreasen, - som jeg kendte ganske udmærket fra butikken. Han tog åbenbart fat om sagen, og foranledige beskyttelse næste morgen. Om aftenen sidder jeg oppe på 1. sal, medens Tove går i køkkenet og bager til dagens gæster. Drengene sover og der er ro i huset. Jeg sidder med regnskaberne – der er for mange røde tal – hvilket jeg ikke helt kan forstå er kommet så vidt. Da syntes jeg at der er én eller anden som skyder nede i gården. Jeg lytter. Nej, der var vist ikke noget alligevel. Der skydes igen, - jamen, så jeg ikke ligefrem et lille ildsted. Jeg slukker alt lyset for bedre at kunne se ud i mørket. Nej, der er intet. Min fantasi må være løbet løbsk. Lang tavshed, hvor jeg sidder i mørket og kigger ud. Så blev der skudt. Sådan rigtigt. En længere maskingeværsalve, tror jeg. Og nu var det rigtig nok. Jeg skynder mig ned til Tove i køkkenet. "Du er så bleg, hvad er der galt?" Tove har intet hørt. Jo, det er nok min fantasi. Men så skydes der igen. Vi bliver bange, meget bange. Var det i aften de ville smide "os på porten!" Tove løber resolut ind til drengene, som stadig sover, - og får dem lagt ned på gulvet. Der er de nok i sikkerhed. Vi slukker alt lys, - og finder i mørket en telefon. Jeg får ringet "000" – og har straks alarmcentralen i røret. De tror mig ikke, og prøver at berolige mine "nervøse " nerver! Men jeg er altid velkommen igen, om der skulle blive mere skyderi. Heldigvis, kan man nu sige, - kommer der igen en maskingeværsalve – tæt ved, - og så kraftig at alarmcentralen i den anden ende af røret kan høre det. "Vi kommer med det samme" – bliver der sagt. "Bliv ved telefonen, så vi kan kontakte jer. Hvilket nummer er i på" Og der går, syntes vi, en rum tid. En meget uhyggelig tid. Politiet skal jo komme de små 20 kilometer fra Aalborg. Og i en "Olsen banden fil" kunne det ikke have været iscenesat bedre. Der kom 6 politibiler med udrykning og blåt blink ind i gården. Betjentene tænder projektører og omringer hurtigt Skeelslund. Vi står inde i mørket og ser alt. Og har telefonisk kontakt med én af vognene. Vi bliver bedt om at blinke to gange med lyset i det rum hvori vi står. Der har godt nok ikke været skyderi siden vi talte med politiet i telefonen, men måske havde en "snigskytte" gemt sig! Betjentene kommer ret hurtigt ind i huset – og beroliger os. Det er militæret som er på øvelse. Da man er vant til at gården står tom, - det har den jo faktisk gjort i en ½ snes år, mente men ikke det var nødvendigt at advisere. Uha. Hvor var vi bange. Drengene sov stadig. Og politifolkene kom ind og fik en sodavand og få af dem drak en fadøl. Næste morgen. Ja, da stod 2 fotografer ude på gårdspladsen, - og der skete ingenting, men der rullede en patruljevogn forbi ude på alléen. Der kom en tid, hvor vi ingen

penge har. Kun dem som kunderne lagde i vore to kasseapparater, - som vi efter et godt råd fra en revisor erstattede med to cigarkasser. Vi skulle jo leve, - overleve! Der kom ingen post, - den var spærret for os, - og blev omadresseret til konkursboet, som repræsenterede vore kreditorer, - og blev varetaget af en advokat i Aabybro. Telefonerne var afbrudte, men vi havde da heldigvis strøm, - for olien til oliefyret var også sluppet op, og det er efterår. Så vi er glade for elvarme ovnene! Vi "hutlede" os igennem, men forsøgte at holde forretningerne åbne. Tove passede Skeelslund, med et smil – og serverede stadig kaffe for gæsterne – om en med et stort smil – i caféen. En af gæsterne stikker penge til drengene, så de kan købe nyt tøj i hans butik. – Kun for at glæde dem. Folk som gæstede os, var utroligt venlige. Jeg kørte om morgenen ind på Nytorv og åbnede ramme forretningen. Der kom stadig kunder og hentede, det som vi havde indrammet til dem. Men jeg havde jo intet personale, og kunne ikke køre videre med værkstedet. Indimellem solgte jeg jo også et billede fra væggen – eller en ramme til et fotografi. Nu var pengene små, - og vi var taknemmelige for hver en krone vi fik ind. Fremtiden var aldeles usikker.

Ovenover: Annoncen som avisen forærede os i 2 uger. Vi holdt den kørende i en 5 – 6 uger på denne måde, men kunderne begyndte at svigte. De troede jo, - hvilket i og for sig også var helt rigtigt – at vi var stoppet. Det fortalte jeg til min reklamekonsulent, - ved Aalborg Stiftstidende, - ham mødte jeg jo af og til i avisens gård, når jeg var ude med skraldet til containeren. Han hørte på min "ynk" – og havde vistnok medlidenhed med os. I alt fald kom han ned til mig i butikken, nogle timer senere. "Holder i også åbent på Skeelslund de næste weekender?" – spurgte han. "Ja, så længe vi overhovedet kan. Vi har jo ikke andre muligheder, for at tjene lidt penge, - desværre kommer der få gæster, de tror jo ikke vi har åbent længere" sagde jeg. "Ja, det oplyste du i morges, - og jeg har talt med min chef om det. Vi vil derfor tilbyde dig gratis annoncering 2 – måske 3 gange, som du nu må have behov for". Tænk sig. Aalborg Stiftstidende kom af sig selv, og hjalp mig. Vi var meget lykkelige for deres hjælp. De kommende 2 weekender kom der masser af gæster og købte ind hos os, grundet 2 store gode og iøjnefaldende annoncer. Men så var det også slut. En dag stod en af mine kreditorer i butikken. "Jeg troede slet ikke at du var her!" sagde hun. Det var den dame, af hvem jeg altid havde købt mit kontorudstyr. Hende havde jeg også nogle ubetalte regninger hos, for det kontorinventar som var købt til Skeelslund. Hun havde ellers ry for at være en af byens skrappeste forretningskvinder. Hun stod med min kontoplan. fra hendes bogholderi, - i hånden. "Vi har medfølelse med dig og Tove, - og det er underligt at det kunne gå sådan o.s.v. – o.s.v. Men her er en opgørelse over din gæld til min forretning. Jeg har krediteret hvad du måtte skyldte. Det betyder at du ikke skylder mig noget mere. Vi har handlet sammen i over 15 år, - og du og din familie har altid kunnet klare enhver sit. Både din farfar og din far har altid handlet med os" Så gav hun mig en kvittering på at "alt var betalt". Jeg var meget rørt over denne flotte gestus. Jeg syntes det var enestående af hende. En anden dag, kom en fremmed mand ind i butikken, som jeg aldrig mente at have set før. "Goddag, - jeg var på Skeelslund i weekenden. Det er flot lavet, må jeg sige, men der var en ting jeg vil bede dig ændre" "Ja, undskyld jeg glemte at præsentere mig. Mit navn er Scheel, greve Scheel. (Jeg husker ikke fornavnet). "På det porcelæn som i anvender i caféen har i afbilledet min families våbenskjold, - og det har i ingen ret til. Hvor her i det fra?" På alt vort nyindkøbte porcelæn havde vi fået påtrykt Skeelslund Kunstcenter og Café – samt et billede af Skeelernes

våbenskjold. Jeg fortalte, at vi havde fået lavet 200 sæt kopper, tallerkener og krus. Vi blev efter bestillingen ringet op af vores leverandør, Scan Lekvin på Møn, som fortalte at de ville søge lov fra Skeelerne, til at bruge våbenskjoldet. Det fik vi lov til, men det er den forkerte Skeelfamilie's skjold han har brugt. "Vores" familie hedder Skeel – og dem, hvis våbenskjold han havde anvendt, hed Scheel. Det kunne vi ligesom ikke gøre noget ved! Der kom mange ansatte fra Aalborg Stiftstidende, og købte ind vi vores forretning. Én af dem, var en tidligere pressefotograf. Han havde en bibeskæftigelse med at sælge design-ure, som Jacob Jensen havde stået for udformningen af. Jeg indrammede tit noget for ham, som han anvendte når han lavede salg fremstød for urene.

"Nu har jeg arrangeret en bolig til Jer. I Saltum ligger et hus i hovedgaden. Det er møbleret og klar til indflytning. Det er min venindes. Hendes forældre er nu døde, men huset er aldrig blevet tømt for møbler. Der har i tilbud om at bo så længe det er nødvendigt. Og det skal ikke koste jer noget!" Flot. I mellemtiden bliver aftalen med advokaten fra konkursboet, at vi indtil videre godt må bo i vort gamle hus i Gug, - men vi skal selv betale forbruget af el, varme og vand, som bliver aflæst og noteret ned. Så vi flytter i oktober – på Jakobs 11 års fødselsdag – tilbage til vort gamle hus. Senere køber familien huset til os, - og vi lejer os ind. Fire dage efter at vi var "flyttet hjem" i vort hus igen, brød jeg psykisk sammen, og måtte have lægehjælp. En nat ringede Tove efter denne hjælp. Lægen kendte os selvfølgelig fra presseomtalerne i den senere tid. Han gav mig en beroligende sprøjte og gik igen. Uden betaling! Næste dag opsøgte jeg min egen læge, som heller ikke ville modtage betaling, - hvilket lægerne ellers var berettiget til idet vi stod i sygesikringsgruppe 2, og derfor selvfølgelig selv skulle afholde vore udgifter. Annoncen: TAK Den annonce fik jeg også kvit og frit foræret af Aalborg Stiftstidende. Det var den glarmestersvend, som jeg havde ansat på værkstedet der overtog butikken, som han kort efter flyttede op på Vesterbro i Aalborg

Jeg havde en følelse af at "alverdens" folk talte bag min ryg, - mange var udmærket klar over hvem vi var, og hvad vi havde været udsat for. Det var en ubehagelig følelse, som varede længe. Vi havde jo – selvfølgelig – ikke noget med vor normale bankforbindelse at gøre længere. Dog var jeg en dag nødsaget til at opsøge filialen i Bredgade for eet eller andet ærinde. Jeg observerede at de som tidligere havde været flinke bankansatte overfor os, nu fortrak ud i baglokalet – da jeg trådte ind i banken. Der var "helt kold" luft over for os – og vi kom der aldrig igen. Vi gik ind i et andet pengeinstitut, - for at sætte de få penge ind på en bog, som vi havde i kontanter. Sådant ville Tove helst have det, hun syntes dette var mere betryggende end at "gemme" pengene i en cigarkasse i køkkenet. Papirerne blev udfyldt af en ekspedient, som derefter gik bagud i lokalet med formularerne, for at få en fuldmægtig til at bekræfte vort indsatte beløb. Da kom bankens chef hen til os, og oplyste os om at man ikke ønskede os som kunde, - hvorefter ekspedienten blev bedt om at udbetale beløbet til os igen. Vi opsøgte derefter tre andre banker, men med samme resultat. Ingen ønskede os som kunde, - og ville ikke modtage vort beskedne beløb. Så vi fortsatte med vor cigarkasse en tid endnu! Min læge havde sygemeldt mig, således at jeg ikke skulle stå til rådighed for arbejdsmarkedet, hvilket også var helt rimeligt. Jeg ville vist ikke være meget bevendt som arbejdskraft i denne svære tid. Derfor måtte jeg møde op på socialkontoret for at få udbetalt sygedagpenge derfra. Dette var dog nærmest umuligt, for når ikke man kunne overføre

pengene til en bankkonto, så var det ikke muligt at få hjælp. Sådan var systemet. En meget barok situation opstod, det fortæller jeg om lidt. Men først måtte vi omkring betalingskontoret samt told- og skat for at få bekræftet skriftligt over for dagpengekontoret, at vi ikke havde gæld til det offentlige. Havde vi haft det, skulle det først modregnes, inden en eventuel udbetaling. Vi mødte faktisk ikke så megen forståelse – så vi blev henvist til kommunens egen advokat, - som – selvfølgelig uden honorar – kunne hjælpe os med vor ”sag mod kommunen”. Han var uhyre flink, og fik åbnet alle døre for os. Altid senere fik vi en førsteklases behandling, når vi mødte op for at hente vore penge. Det var meget småt med penge for os, - så småt at vi under én eller anden sociallov blev tilkendt retten til hjælp for indkøb af bleer, vaskesæbe og nattøj til vores yngste dreng, som var vådligger. Jo, vi var kommet langt ud, - socialt. Anders gik på privatskole. Det havde han gjort siden børnehaveklassen, - og nu gik han i 5. – eller 6. klasse. Mange af de forældre som havde deres børn på denne skole, fik mere eller mindre betalt børnenes skolegang gennem tilskud fra det offentlige. Vi havde – selvfølgelig – altid selv måttet betale. Naturligt nok, - for det havde vi jo sagtens kunnet hidtil. Men nu. Vi søgte om en friplads, - men fik aldrig et svar. Vi søgte igen – og fik afslag. Det ville jo have været ualmindelig synd for drengen, om han skulle forlade skolen og kammeraterne, - derfor indvilligede mine forældre i at låne os beløbet hver måned. Og da vi nogle år senere var vel ovenpå igen, blev vor gæld indfriet til mine forældre – dog uden renter. Tove var helt fantastisk, hun holdt sammen på vor mangelfulde økonomi, og fik lavet god mad, som ikke kostede alverden. Hun holdt drengene rene, pæne og sørgede i det hele taget for at de ikke led nød på nogen måder. Hun holdt humøret oppe, og var en stærk kvinde. Meget stærk! Jeg kunne ikke stå for presset, og fik sovemedicin om aftenen, samt smertestillende tabletter for en konstant og nærmest ”lammende” modbydelig hovedpine om dagen – samt medicin mod en depression. En neurolog fastslog at jeg ”intet” fysisk fejlede, men at smerterne var et udslag af psykotisk karakter. Jeg blev indstillet til et rekreationsophold på Vejlefyord. Dette afslog Amtet i midlertidig at bevillige. ”Man” kunne kun tilbyde mig hvile på Psykiatrisk hospital, hvilket man samtidig frarådede! Imidlertid var jeg en belastning for familien, - især over for Tove og børnene, som jo skulle holde mig ud hver dag. Mit humør var mildest taget meget svingende. Vi blev enige om at det nok var bedst at jeg tog imod tilbuddet om indlæggelse på Psykiatrisk Hospital i Aalborg. Det blev jeg midt i januar 1989. Det var en meget grim oplevelse. Jeg fejlede jo intet, - og blev så indlagt blandt vældigt syge mennesker. De to første dage var jeg sådan plaget af hovedsmerter, at jeg lå konstant i sengen bag mørklagte vinduer. Blot døre blev åbnet og der kom den mindste sprække med lys ind, jog smerterne gennem hovedet. Jeg havde ligefrem kramper af smerte, men der var givet ordre fra én læge – om at jeg intet medicin måtte få.

Jeg forsøgte at tage af sted fra afdelingen, - for selv at komme ud i byen og købe smertestillende tabletter, - men der var intet håndtag på indersiden af døren. Jeg var spærret inde, og var helt afhængig af personalets vilje. Uha, dette var to skrækkelige døgn. Og dem der var indlagt – mine medpatienter – de var virkelig meget syge. Én skreg som en vild, stort set det meste af døgnen, - en anden gik hvileløst op og ned ad den lange gang dag og nat uafbrudt gennem flere uger. Hun bare gik og gik – og mumlede et eller andet uforståeligt. Der var mange skæbner. Én var brandstifter og havde udslettet sin familie på denne måde. Tidligt om morgenen blev vi vækket, og skulle gå i bad. Derefter mødtes vi et stort lokale, hvor der var gymnastik inden morgenmaden, som blev serveret i et stort koldt fællesrum med stålborde, stålkrus og stål tallerkener – samt plastik bestik. Der måtte intet være, som man

kunne komme til at gøre skade på sig selv – eller andre. Jeg havde en følelse af at være i et fængsel. Der var forskellige aktiviteter i dagens løb. Da jeg ikke var at betragte som syg, som de andre, - fik jeg visse friheder. Jeg skulle efter en uge ikke deltage i fællesaktiviteterne, men måtte gå ud i byen to gange om dagen to gange to timer dagligt. Om formiddagen måtte jeg dog ikke forlade huset, men gerne gå ned i forhallen og se ud af vinduerne,- eller se på de andres aktiviteter. Om eftermiddagen måtte jeg gå ud i byen, men ikke nyde hverken øl eller spiritus.

Hermed endnu et lille kedeligt kapitel fra mit virksomme liv.

Nu har jeg arrangeret en bolig til Jer. I Saltum ligger et hus i hovedgaden. Det er møbleret og klar til indflytning. Det er min venindes. Hendes forældre er nu døde, men huset er aldrig blevet tømt for møbler. Der har i tilbud om at bo så længe det er nødvendigt. Og det skal ikke koste jer noget!”

Flot.

I mellemtiden bliver aftalen med advokaten fra konkursboet, at vi indtil videre godt må bo i vort gamle hus i Gug, - men vi skal selv betale forbrug-et af el, varme og vand, som bliver aflæst og noteret ned. Så vi flytter i oktober – på Jakobs 11 års fødselsdag – tilbage til vort gamle hus. Senere køber familien huset til os, - og vi lejer os ind.

Fire dage efter at vi var ”flyttet hjem” i vort hus igen, brød jeg psykisk sammen, og måtte have lægehjælp. En nat ringede Tove efter denne hjælp. Lægen kendte os selvfølgelig fra presseomtalerne i den senere tid. Han gav mig en beroligende sprøjte og gik igen. Uden betaling! Næste dag opsøgte jeg min egen læge, som heller ikke ville modtage betaling, - hvilket lægerne ellers var berettiget til idet vi stod i sygesikringsgruppe 2, og derfor selvfølgelig selv skulle afholde vore udgifter.

TAK

Den fik jeg også kvit og frit foræret af Aalborg Stiftstidende. Det var den glarmestersvend, som jeg havde ansat på værkstedet overtog butikken, som han kort efter flyttede op på Vesterbro i Aalborg

Jeg havde en følelse af at ”alverdens” folk talte bag min ryg, - mange var udmærket klar over hvem vi var, og hvad vi havde været udsat for. Det var en ubehagelig følelse, som varede længe.

Vi havde jo – selvfølgelig – ikke noget med vor normale bankforbindelse at gøre længere. Dog var jeg en dag nødsaget til at opsøge filialen i Bredgade for eet eller andet ærinde. Jeg observerede at de som tidligere havde været flinke bankansatte overfor os, nu fortrak ud i baglokalet – da jeg trådte ind i banken. Der var ”helt kold” luft over for os – og vi kom der aldrig mere. Vi gik ind i et andet pengeinstitut, - for at sætte d få penge ind på en bog, som vi

havde i kontanter. Sådan ville Tove helst have det, hun syntes dette var mere betryggende end at "gemme" pengene i en cigarkasse i køkkenet. Papirerne blev udfyldt af en ekspedient, som derefter gik bagud i lokalet med formularerne, for at få en fuldmægtig til at bekræfte vort indsatte beløb. Da kom bankens chef hen til os, og oplyste os om at man ikke ønskede os som kunde, - hvorefter ekspedienten blev bedt om at udbetale beløbet til os igen. Vi opsøgte derefter tre andre banker, men med samme resultat. Ingen ønskede os som kunde, - og ville ikke modtage vort beskedne beløb. Så vi fortsatte med vor cigarkasse en tid endnu!

Min læge havde sygemeldt mig, således at jeg ikke skulle stå til rådighed for arbejdsmarkedet, hvilket også var helt rimeligt. Jeg ville vist ikke være meget bevendt som arbejdskraft i denne svære tid. Derfor måtte jeg møde op på socialkontoret for at få udbetalt sygedagpenge derfra. Dette var dog nærmest umuligt, for når ikke man kunne overføre pengene til en bankkonto, så var det ikke muligt at få hjælp. Sådan var systemet. En meget barok situation opstod, det fortæller jeg om lidt. Men først måtte vi omkring betalingskontoret samt told- og skat for at få bekræftet skriftligt over for dagpengekontoret, at vi ikke havde gæld til det offentlige. Havde vi haft det, skulle det først modregnes, inden en eventuel udbetaling. Vi mødte faktisk ikke så megen forståelse – så vi blev henvist til kommunens egen advokat, - som – selvfølgelig uden honorar – kunne hjælpe os med vor "sag mod kommunen". Han var uhyre flink, og fik åbnet alle døre for os. Altid senere fik vi en førsteklases behandling, når vi mødte op for at hente vore penge. Det var meget småt med penge for os, - så småt at vi under én eller anden sociallov blev tilkendt retten til hjælp for indkøb af bleer, vaskesæbe og nattøj til vores yngste dreng, som var vådligger. Jo, vi var kommet langt ud, - socialt.

Anders gik på privatskole. Det havde han gjort siden børnehaveklassen, - og nu gik han i 5. – eller 6. klasse. Mange af de forældre som havde deres børn på denne skole, fik mere eller mindre betalt børnenes skolegang gennem tilskud fra det offentlige. Vi havde – selvfølgelig – altid selv måttet betale. Naturligt nok, - for det havde vi jo sagtens kunnet hidtil. Men nu. Vi søgte om en friplads, - men fik aldrig et svar. Vi søgte igen – og fik afslag. Det ville jo have været ualmindelig synd for drengen, om han skulle forlade skolen og kammeraterne, - derfor indvilligede mine forældre i at låne os beløbet hver måned. Og da vi nogle år senere var vel ovenpå igen, blev vor gæld indfriet til mine forældre – dog uden renter.

Tove var helt fantastisk, hun holdt sammen på vor mangelfulde økonomi, og fik lavet god mad, som ikke kostede alverden. Hun holdt drengene rene, pæne og sørgede i det hele taget for at de ikke led nød på nogen måder. Hun holdt humøret oppe, og var en stærk kvinde. Meget stærk!

Jeg kunne ikke stå for presset, og fik sovemedicin om aftenen, samt smertestillende tabletter for en konstant og nærmest "lammende" modbydelig hovedpine om dagen – samt medicin mod en depression. En neurolog fastslog at jeg "intet" fysisk fejlede, men at smerterne var et udslag af psykotisk karakter. Jeg blev indstillet til et rekreationsophold på Vejlefjord. Dette afslog Amtet i midlertidig at bevillige. "Man" kunne kun tilbyde mig hvile på Psykiatrisk hospital, hvilket man samtidig frarådede!

Imidlertid var jeg en belastning for familien, - især over for Tove og børnene, som jo skulle holde mig ud hver dag. Mit humør var mildest taget meget svingende. Vi blev enige om at det nok var bedst at jeg tog imod tilbuddet om indlæggelse på Psykiatrisk Hospital i Aalborg.

Det blev jeg midt i januar 1989. Det var en meget grim oplevelse. Jeg fejlede jo intet, - og blev så indlagt blandt vældigt syge mennesker. De to første dage var jeg sådan plaget af hovedsmerter, at jeg lå konstant i sengen bag mørklagte vinduer. Blot døre blev åbnet og der kom den mindste sprække med lys ind, jog smerterne gennem hovedet. Jeg havde ligefrem kramper af smerte, men der var givet ordre fra én læge – om at jeg ingen medicin måtte få--

Nyt kapitel: **EN SOCIAL DEROUTE ! - Arbejdsløs i 50 måneder:**

Det er ikke "spøgværk" at være arbejdsløs i 50 måneder, som jeg kom til at opleve det.

Også i dag kan jeg føle vrede, når jeg hører "bedrevidende" - måske især forretningsledere tale om: *Alle de arbejdsløse, som ikke gider bestille noget. Understøttelsen er også alt for høj. De skulle jages ud og bestille noget. M E N I N G S F Y L D T A R B E J D E -jamen, hvad er det for noget - de gider jo ikke! Og dem går vi og betaler til!"*

Joe, jeg kender alle flosklerne! Alt for godt. Jeg har det dybt inde i min sjæl. Den sjæl som nu har ar fra de 50 måneders lediggang!

For sandheden er jo: Når man har været aktiv alle sine dage, holder livet op sammen med arbejdet, - som Inger Bakker har sagt i en radioudsendelse.

Den første gang jeg var i byens (Aalborgs) centrum - efter at være blevet arbejdsløs - følte jeg mig som tilskuer til optagelserne af en film. En film hvori der ingen rolle var til mig. Min tid var blevet uden betydning - jeg skulle intet nå, intet - der var intet tidspres! Der var ikke nogen møder eller aftaler i kalenderen som skulle passes. Intet! Jeg gik underligt rundt - formålsløst, uden sans for hvor jeg gik eller hvorfor jeg var hvor jeg tilfældigvis var! Tiden skulle blot passere. Jeg sad en time eller to på bibliotekets læsesal - var en tur inde i ventesalen på banegården, hvor alt var hektisk, Folk kom, andre gik, ingen andre sad bare og så på, siddende på en bænk - som jeg gjorde. Jeg var iagttagende til andres liv. Jeg var en tur på gågaden, Algadede, Bispensgade, Gravensgade og tilbage til Algade, hvor jeg så flere som kendte mig, men jeg følte at de veg udenom - bort fra mig. De ville vel ikke vide hvad de skulle sige til mig, - og så er det jo lettere at "flygte". Den revisor, som vi havde benyttet os af gennem adskillige år, kom også gående - men helt tydeligt, - da han "opdager" mig - smuttede han bort. Ned i den lille smøge fra Gravensgade til klostret, - "Latinergyden".

Jeg gik ned og stod foran min gamle butik på Nytorv - og her så jeg kunderne komme og gå. Kom forbi min gamle fabrik i Jyllandsgade, hvor vi havde lavet landkort nede i kælderen og radio- og tv- kabinetter på de 2 øverste etager. Nu stod hele bygningen tom. Jeg gik videre til mit gamle lager i Lille Kongensgade - og ned til min butik i Danmarksgade - der hvor Tove havde passet butikken. Den lå i kælderen under "Dansk Metal" - lige på Frederikstorv. Jeg var

i Rantzausgade - hvor vi havde haft vores "city lager" - og så gik jeg igen ind på biblioteket og satte mig i læsesalen. Livet gik sin gang, men jeg følte mig udenfor!. Havde ingen penge, men opdagede, at der var varme på læsesalen, og der var ingen som krævede noget af en købe en kop kaffe (som i Salling og Føtex) Ingen pligt til at købe en kop kaffe - blot for at få lov til at være her. Jeg kunne se der sad mange arbejdsløse. Flere af dem mødtes ofte der - de kendte ligesom hinanden. Ikke fordi nogen talte sammen, men der var en indforstået samhørighed af os som intet arbejde havde. Os som var sat udenfor.

Jeg iagttog gennem årene at - selv arbejdsløse - er opdelt i rangklasser. Der var os, som måske havde opgivet håbet om et snarligt job, men ikke helt mistet modet. Vi interesserede os stadig for verden, vi ful i de billige antikvarier.gte med i aviser og så i bøger. De som ikke var "så langt nede" endnu mødtes på jobcentret på Arbejdsformidlingen - eller de gik på daghøjskole eller deltog i aktivitetskurser.

Der var desuden en gruppe som færdedes rundt i baggårde og i kælderbutikker i de billige antikvarier. DE købte bøger og film, som de efter gennemsyn / læsning atter solgte / ombyttede - denne gang til halv pris. Der var dem som mødtes i varmestuen for Frelsens Hær - i øvrigt et rart sted - og endelig de mindst synlige - dem som færdedes blandt narkomaner inde i parkene. Især i Kildeparken var der mange og de fik dagen til at gå med at sidde og drikke øl på en bænk - eventuelt stående på gadehjørnet ved Klostertorvet og ved det lille torv for enden af Slotsgade. DE dårligste, de som ikke "kun" var sat uden for arbejdsmarkedet, men også var psykisk bukket under - det var dem, som blev indlagt på Statshospitalet. Jeg har mødt dem!

Der fandtes endnu en gruppe. De havde en indholdsrig dag ved at handle. De kom som regel på læsesalen torsdag morgen og kastede sig over "Den Blå Avis", hvorfra de købte og solgte varer. Man gik sjældent forgæves til disse "handelsfolk", de kunne skaffe - næsten - alt.

Om formiddagen sov jeg længe, blev ikke klippet og barberet - og i en periode ikke vasket ret ofte, gik ikke længere til tandlægen, men lod bare daene gå. Intet formål med at stå op. Jeg kunne sidde i en stol og bare stirre ud i luften i adskillige timer. Hvad der stod i avisen havde ikke længere min interesse - og det de sendte i fjernsynet var mig så umådeligt og inderligt ligegyldigt!

Mit "indre" / "min sjæl" var i oprør og i opbrud, som gav sig udslag i en følelse af at være både fysisk og psykisk syg. Jeg havde "ondt" i maven og "ondt" ved hjertet, trykken for brystkassen - fuldstændig som om lungerne skulle krænges ud mellem ribbenene. Stærke smerter i struben og i halsen så det var svært både at spise og drikke. Når noget kom i munden "snørede" halsen sig sammen. Jeg fik kvalme og kunne meget ofte i en periode kaste op efter et måltid. Værst af det hele var dog, at jeg var så helt almindelig træt, ugidelig og absolut uden initiativ. Der var "myrekryb" i mine hænder og i mine arme. DE hænder som jeg tidligere havde været så stolt over at kunne bruge, når jeg skar glas og indrammede billeder, nu rystede de så meget i en periode, at et drikkeglas eller en kop ikke måtte være fyldt helt op. Det var mig en lang overgang ganske umuligt at "tage mig sammen" og f.eks. få slået græsplænen eller få ryddet op i kælder, garage og bryggers, som var i et syndigt rod.

Haven var groet til og da vi "flyttede tilbage" til huset var knækket et lille æbletræ - lige ved indgangsdøren. Dette knækkede træ, fik lov til at stå knækket i over 2 år. Jeg var bare ligeglad! Jeg var i et "sort hul" - og havde jeg ikke fået støtte og forståelse fra Tove - ja, da var jeg ganske enkelt bukket under. Det der med, at en "stor voksen mand" blot burde tage sig sammen, hørte jeg ofte - men jeg kunne ikke bruge denne "trøst" til noget. For det var jo ganske umuligt at "tage mig sammen". Tove, børnene og jeg havde hinanden - og var altid sammen - for venner - eller dem som vi "troede" var venner - de nye fra Skeelslund - holdt sig pludselig borte fra os! Vi var ikke "spændende" mere, tro jeg!

Tit og ofte - og med sikkerhed hver mandag - var jeg inde på læsesalen i Aalborg for at se annoncerne i søndagsaviserne. I de år jeg var ledig, søgte jeg skriftligt 223 stillinger. Det var - - ansøgning -- nummer 223 der gav udslaget til, at jeg kom i gang igen. Det var på Aarhus Kunstmuseum.

Om mandagen gik aviserne på omgang mellem vi arbejdsløse. Måske var vi 12 - eller op til 15 personer, som efterhånden lærte hinanden at kende på den måde - derinde på bibliotekets læsesal. Stemningen var bestemt ikke løssluppen, nej, den var nærmest "trukket". Var sidemanden en "konkurrent" til det aktuelle job som var annonceret!

Når jeg kom hjem var jeg ofte fuld af håb, for netop den opslåede stilling måtte da "lige være mig"! Så kunne der gå en halv - eller helt op til en dag, hvor stillingen "rumsterede" i hovedet. Ansøgningen blev skrevet og postet i "blind tillid" til at denne gang, da måtte der da være gevinst! Men der var ikke gevinst. Hver dag gik jeg ud på vejen om formiddagen og ventede på posten,- jeg var bare så spændt. Er det mon i dag, jeg får svar? Og skuffet - det blev jeg hver eneste gang. Især de utallige gange, hvor jeg havde været så tæt på. Altså været til en personlig samtale. Det var gået godt, syntes jeg. Og så - ja, man ventede posten i spænding. Og så kom afslaget. Og hver eneste gang var skuffelsen ikke til at skjule. Jamen, hvorfor var der ingen der kunne bruge mig. Det var virkelig svært at blive ved at tro på sine egne evner. Jeg begyndte ligefrem at tale med mig selv om, - og sige til mig selv "Du kan heller ikke noget" - "mon arbejdsgiverne tror jeg er upålidelig?" - og så tænkte jeg meget over "*hvad skal der blive af mig, og af min familie, som burde være et forbillede for sine børn*". Det var frygteligt. Frygtelige tanker. Endnu i dag tænker jeg ofte på, om ikke jeg i denne lange tid har givet børnene et dårligt indtryk af deres far. De har i alt fald ikke haft et "stolt faderbillede" som de senere kunne "se op til". Tværtimod! Min selvtillid var helt i bund.

Jeg husker tydeligt, det var engang i 90'erne - jeg var lige ved at smile, men heldigvis beherskede jeg mig!

Jeg havde købt en brugt bog i et kælderantikvariat: *Brug hovedet bedre* - og efter at have læst to kapitler om at få en bedre hukommelse !! - lagde jeg den fra mig - og kunne ikke finde den igen. Jeg huskede overhovedet ikke hvor jeg havde lagt den.

Årene gik - det ene efter det andet.

En dag "vågnede jeg op" - og dette kan bedst beskrives med følgende afskrift fra min dagbog - skrevet den 4. september 1990.

04.04.90; Jeg sidder netop nu på et hotelværelse - på Gentofte Hotel. Et virkeligt dejligt værelse og jeg får serveret de bedste 2 - eller 3-retters menuer om aftenen.

I ca. 3 uger har jeg nu besøgt glarmestre og museer, som salgskonsulent for firmaet S. Thorball i Gentofte. Jeg får 10% i provision af hvad jeg sælger samt alle omkostninger betalt efter regning.

Næsten alle kundeemne jeg har besøgt, spørger efter et katalog og en prisliste, hvilket "vi desværre ikke har" Flere gange har jeg derfor spurgt til dette, og forleden ringede firmaets indehaver, Jesper Andersen til mig og spurgte om jeg ville kunne lave et katalog for ham. Mod betaling, naturligvis. Aftale blev, at jeg skal bo her på Gentofte fra mandag til fredag, for hvilket jeg får udbetalt 5.000,- kroner + moms pr. uge. Jeg har nu arbejdet i to dage i denne uge og er godt i gang med at skrive og tegne et katalog til ham. Han er åbenbart imponeret over de tegninger, jeg laver. Heldigvis. Jeg bliver hentet klokken otte præcis på hotellet - og er her igen klokken atten. Jeg sidder på hans kontor og har bil til rådighed om dagen, så jeg kan køre ud til hans underleverandører for at få de oplysninger, som jeg jo nødvendigvis må have, for at kunne beskrive produkterne.

I går aftes inviterede Jesper Andersen og hans hustru Ida, mig ud til middag. De hentede mig klokken nitten femten - og vi kørte ud på Skovshoved Strandhotel for at spise. Vi fik en firerretters menu med mad af allerbedste kvalitet og tilberedning. Da Jesper Andersen betalte, så jeg, at han gav 1.500 kroner. Vi tog en taxa tilbage, idet vi tre havde drukket tre flasker vin. Ikke "bare" vin, -men god vin!

De to mennesker er virkelig så søde mod mig. De ved næsten ikke alt det gode de skal gøre for, at jeg kan føle mig tilpas og tilfreds. Hotellet her er dyrt - 650,- kroner pr. nat. Hvor har jeg dog været heldig.

Jeg havde fået iværksættedydelse, og kunne derfor arbejde som selvstændig, momsregistreret erhvervsdrivende. Desværre lykkedes det mig - efter 5 måneders forløb - ikke at få et så stort salg, at jeg kunne leve af det.

Jesper Andersen forhøjede derefter generøst sit tilbud, således at jeg hver måned havde et fast minimumsrådighedsbeløb. Måske var min psyke ikke i orden endnu, - for ofte var jeg meget ked af det, og sad i vognen uden for kundernes med "indvendige" tårer. Jeg kunne lige pludselig ikke klare at komme ind til kunderne længere. En dag, jeg var inde hos en kunde, kom jeg så forfærdeligt til at græde. Jeg kunne ikke holde det "indvendige" pres ud længere. Manden, jeg var hos, var heldigvis en som havde et stort hjerte - og jeg fik "lov" virkelig at tale ud med ham. Han sad måbende og lyttede på hvad jeg berettede om Skeelslund-tiden. Jeg ringede til Jesper Andersen om aftenen. Han ville meget gerne hjælpe mig yderligere, også med en ferie med løn, hvis det var økonomien det var galt med men min nedtrykte sindsstemning, kunne han jo ikke så godt klare for mig.

Det var en chance jeg havde fået fra et fint menneske. Måske var det "for tidligt" jeg var begyndt at arbejde. Derfor fortsatte jeg endnu et par år med at være arbejdsløs.

Langtidsledig. I oktober 1991 blev jeg - for første gang - kaldt til samtale på Arbejdsformidlingen. Det var nu den tid, hvor jeg skulle ud som langtidsledig. Den dag sad vi mange arbejdsløse i et stort lyst lokale. En kvinde "lirede" en remse af sig, noget hun havde lært sig udenad. Det var tydeligt at høre. Det var "en sang" hun kunne"! Derefter blev jeg tilbudt forskellige mulige job, men jeg ville nu hellere noget andet!

Jeg kom frem med hvad jeg hellere ville bruge tiden på, så de ville få mere glæde af min arbejdsindsats. Jeg foreslog, at jeg kunne gennemgå skolernes biologiske samlinger og sætte dem i stand - eller jeg kunne "registrere" de kunstværker som hang på skolerne, og igangsætte en cirkulationsledning, idet faget billedkunst netop var indført. Eller hvad om der blev startet en naturskole i Aalborg. Jeg syntes dette var gode ideer som oven i købet intet ville koste kommunen. Men nej, - sådan kunne man virkelig ikke komme og forlange et job oprettet til sig. Om virkelig jeg troede, der var ressourcer til noget sådant !!!

Jeg blev faktisk hånet for mit initiativ. Jeg skulle vælge et af de job som blev forelagt mig. Lidt stædige er jeg - når det kommer dertil - for det lykkedes for mig at få en uge til at tænke over det i.

Jeg tog hjem og skrev til kulturdirektøren i Aalborg. Henning Nielsen, hed han. Mine tre forslag blev skrevet ned, og jeg gav en god begrundelse for mine ønsker. *Samme dag* som han havde modtaget mit brev, ringede kulturdirektøren mig op. Han syntes, det var rart, når der endelig var nogle ledige som selv kunne tage et initiativ.

Der blev "oprettet" et job til mig, som gik ud på at renovere de billeder som hang på skolerne. Jeg foreslog, at billederne skulle fotograferes, så der senere kunne blive udgivet et katalog over dem. Jeg havde jo en sjælden mulighed, idet jeg kunne fotografere billederne når glasset var ude af rammerne, og dermed undgå reflekser fra glasset. Alt blev bevilliget og jeg fik indrettet et lille værksted på Løvvangskolen i Nørresundby. Slutteligt kom der et fint lille katalog ud af mine anstrengelser, som jeg også nåede at skrive.

Jeg fik ni helt utroligt gode måneder som langtidsledig. Flere formiddage blev jeg inviteret ind til kaffe og rundstykker med inspektøren, souschefen og sekretæren på skolen. De var alle tre meget kunstinteresserede. Og vi havde det meget mere hyggeligt, end hvis vi havde siddet blandt lærerne inde på lærerværelset. Af og til kom kulturdirektøren også til mig - uden at han skulle andet på skolen og han lånte mig sine private kunstbøger, som jeg anvendte i forbindelse med, at jeg skrev kataloget og han begyndte at invitere mig med til de ferniseringer, som han i embeds medfør skulle åbne. Jeg blev inviteret med til generalforsamling i kunstforeningen ved Aalborg Kommune, jeg blev inviteret med på kunstforeningens studietur til Prag, Wien og Bratislava men havde ikke råd. Tre gange blev jeg inviteret ud til spisning om aftenen. Da jeg stoppede kom der en smuk gave fra kulturforvaltningen, med tak for min indsats - og der kom også en gave, en kunstbog fra Løvvang Skolens ledelse. Jeg fik en meget flot anbefaling. Han anbefalede mig over for Nordjyllands Kunstmuseum til en ledig stilling - men den fik jeg ikke !

